

Vydává obec Vrbice

VRBECKÝ ZPRAVODAJ

prosinec 2015

... USEDNI A OBNOV
POKOJ SVÉHO SRDCE
A NADECHNI SÍLU K
VĚRNOSTI, DOBRU
A PRAVDĚ.

POPROS I ZA VRBICI.

OD DÁVNÝCH DOB
STŘEŽILA, JAK PRAVÍ
OTCOVÉ, MORAVU
A ZEMI ČESKOU,
ABY NIC KRÁSNÉHO
NEBYLO ULOUPENO
A ZLO NEVSTOUILO
V TATO MÍSTA ...

úryvek z nápisu v kostele sv. Jiljí

KRÁSNÉ VÁNOCE, HODNĚ ZDRAVÍ
A ŠTĚSTÍ V ROCE 2016

ZÁKLADNÍ A MATEŘSKÁ ŠKOLA

Na svatého Martina

Besídka pro prarodiče

Mikuláš

Zpívání u vánočního stromu

Dopravní výchova na hřišti v Hustopečích

Podzimní úklid školy

Dýňový podvečer

Florbalový turnaj škol v Kobylí

ÚVODNÍ SLOVO STAROSTY

Vážení Vrbečáci, vážení přátelé Vrbece,

je tu opět sváteční čas, kdy je dobré zvolnit, ohlédnout se za tím, co se povedlo a co ne, a hlavně najít si konečně čas setkat se s blízkými.

Poslední dobou mám pocit, že

Vánoce jsou médií zaměňovány za plné stoly, kupu drahých dárků, které většinou vlastně ani nepotřebujeme a mnohdy nám radost neudělají, koledy v reproduktorech marketů od září, vizualizaci Vánoc tu pomocí Santů, tu pomocí dědů Mrázů.

Jsem velmi rád, že ve společnosti je dost lidí (a naštěstí jich přibývá), kteří se o Vánocích setkávají, rozjímají, zajdou si na koncert, do kostela, přečtou si pěknou knihu, pomohou potřebným, nebo udělají něco hezkého. A jsem velmi rád, že takoví lidé jsou i mezi námi

na Vrbeci. Kterí to jsou? Stačí se dojít podívat do kostela, na koncert, na besídku školy a školky, do knihovny, stačí se rozhlédnout, kdo si hezky vyzdobí svůj dům nebo předzahrádku. Je jich naštěstí dost.

Všem, kteří nežijí jen virtuální život na sociálních sítích (ten reálný je „venku“), ale organizují a realizují akce pro ostatní nebo se jich zúčastňují, za celou obec velmi děkuji a přeji jim krásné Vánoce a v novém roce hodně zdraví – o vše ostatní se šikovní Vrbečáci umí postarat sami.

Tomáš Bílek, starosta

FOLKOVÉ SETKÁNÍ NA VRBICI

V neděli 22. listopadu 2015 uspořádal folkový zpěvák Vojta K. Tomáško své první vystoupení na Vrbeci.

V kulturním domě se v nedělní podvečer sešlo několik příznivců tohoto žánru. Setkání proběhlo ve velmi přátelském a pohodovém duchu při víně, kávě a čaji.

Vojta K. Tomáško vytvořil v sále příjemnou atmosféru, písňe prokládal zábavnými historkami ze života. Na Vrbeci se mu velmi líbilo a rád by někdy v budoucnu podobnou akci opět uskutečnil.

VÁNOCE ...

Výlohy obchodů už se zase třpytí vánoční výzdobou a připomínají nám, že už jsou tu nejkrásnější svátky – **Vánoce**.

V uklizených a cukrovím vonících domácnostech se rozsvítí vánoční stromečky, stejně tak se rozsvítí oči dětí, udivených celou tou krásou a samozřejmě i dárečky pod těmi stromečky. A všude zavládne klid a mír. A radost naše i našich blízkých. Když ale chceme mít radost v srdci, musíme tu radost udělat svým nejbližším. A když to tak děláme, jsme pak taky obdarováni.

Než tomu tak bude, je potřeba se na Vánoce dobře připravit a uklidit nejen naše domovy, ale zklidnit se a uklidit i v sobě. Moudrost tradice je v tom, že se lidé v určitý čas věnují tomu, čemu by se věnovat měli. Jaro je rozpukek, léto zrání, podzim útlumem a zima čekáním a dobou příprav na nový život.

Připomeňme si o čem vlastně Vánoce jsou.

Vánoce začínají už adventem čtvrtou nedělí před Vánoce. Advent znamená příchod a lidé se mají zklidnit a připravit se na příchod Krista – na jeho narození. Do adventní doby spadá několik památek světců, ke kterým se pojilo velké množství lidových zvyků a pověr.

Dodnes se například na sv. Barboru 4. prosince řezou třešňové či jiné větvičky, které by ve váze měly rozkvést kolem Štědrého dne, a tím věští štěstí a svobodným děvčatům do roka sňatek. Rozkvetlé větvičky jsou symbolem znovuzrození života po zimním slunovratu.

Nejoblíbenějším adventním svátkem býval a je sv. Mikuláš (patron dětí a vody), který

se slaví 6. prosince.

K adventu dnes patří adventní věnec se čtyřmi svíčkami – o první adventní neděli se zapaluje první svíčka a každou další neděli se rozhoří o jednu svíčku více – tak přibývá světla, které má symbolizovat přibližující se příchod Krista.

K Vánocům zase patří lidové jesličky a betlémy. Zvyk stavět betlémy byl vytlačován vánočním stromkem, který se stal novým symbolem. Podle staré křesťanské legendy si v roce 573 poprvé na Štědrý den ozdobil jedli hořícími pochodněmi mnich Colombán. Po celý středověk se však o vánočním stromku nedochovala žádná zmínka, až na konci 16. století lidé vztyčovali ve svých domech jedle, které zdobili růžemi, jablky a cukrovím. V Čechách se poprvé rozsvítit vánoční stromeček v roce 1812, na Moravě se začal objevovat až počátkem našeho století.

Vánočka má dlouhou historii – první zmínka je z 16 století a udržela se až do dnešní doby. Dávným zvykem bylo zapékání mince do vánočky. Kdo ji při krájení našel, měl jistotu, že bude po celý rok zdravý a bohatý. Svíčky také neodmyslitelně patří k Vánocům, vnášejí do domácností světlo, které v této době v přírodě chybí. Jejich barvy mají také symbolický význam – červená je barvou životní síly, žlutá značí světlo a očekávání, bílá je sváteční a fialová je barvou adventu.

Odedávna patří k Vánocům koledy a koledování. Je to staročeský zvyk, kdy koledníci hromadně obcházel domy a u každého zpívali vánoční písně a dostávali za to dárky – koledu. Pamětníci si jistě vzpomenou, jak s uvázanými zástěrami – klíny –

chodili koledovat po celé dědině a domů přinesli pomíchané všechno možné dohromady – dýňová jádra, sušené ovoce a rozdrobené sušenky. Po celé odpoledne chodili malí koledníci, večer už ti starší. Ti už nechodili kvůli výslužkám, ale spíše pozdravit známé a zejména děvčata. Také muzikanti chodili po dědině a vytrubovali na různých místech koledy. V každém okně svítila svíčka a mimo koled bylo po dědině neuvěřitelné ticho, klid a mír. Neznámější koledou je „Narodil se Kristus Pán“ z 15. století, „Veselé vánoční hody“ pocházejí ze druhé poloviny 17. století a „Nesem vám noviny“ z konce 19. století.

Štědrý večer je opředen řadou tajemství, pověr a zvyků.

Vánoce mají samy o sobě velmi magickou atmosféru. Právě proto se s nimi pojí i zvyky, které by nám měly prozradit, co nás v následujícím roce čeká. Prání dozvědět se něco o vlastní budoucnosti, štěstí i prosperitě hospodářství bylo hlavním motivem starých vánočních zvyků.

- Na Štědrý den bylo zvykem se celý den postit, protože jen ten, kdo až do večere nejedl, uviděl na stěně zlaté prasátko.

- Dopolodne se strojil stromeček-většinou červenými jablíčky, ořechy, perníčky a jiným cukrovím, na špičku se upevnila betlémská hvězda. Nezapomnělo se ani na svíčky, které se večer zapálily, a tím dodaly Štědrému večeru většího kouzla.

- K večeri muselo být prostřeno pro sudý počet osob a také mělo být na stole devatero jídel. Všechno muselo být připraveno tak, aby od stolu nikdo nemusel odejít, aby se tak všichni udrželi doma pohromadě

a nikdo se nezatoulal.

- Před tím, než se zasedlo k večeři, omotávaly se někde nohy od stolu řetězem a věřilo se že díky tomu vydrží rodina pohromadě a příští rok se rodina u stolu sejde ve stejném počtu. Také to mělo zajistit, že se domovu vyhnou zloději.

- Každý dostal pod talíř šupinu z kapra, protože se věřilo, že se ho pak budou po celý rok držet peníze. Tutíž šupinu si pak vložil každý do peněženky.

- Na stole nesměly chybět žádné plodiny, které se v tom roce urodily.

- Po skončení večeře, která byly v různých rodinách z různých jídel, se ještě od stolu nevstávalo. Hospodář a po něm i ostatní členové rodiny si vzal z mísy na stole ořech a jablko. Pokud byl rozlousknutý ořech zkažený, věštilo to nemoc, hvězdička o rozkrojení jablíčka předpovídala zdraví a dlouhý život.

- Od štědrovečerního stolu se snažili vstát všichni společně, protože se věřilo, že kdo vstane předčasně, do roka zemře.

- Zbytky od večeře odnesl hospodář dobytku.

- Po večeři nadešla chvíle, na kterou se nejvíce těšily a dodnes těší děti. Po zaznění zvonečku začalo rozbalování dárečků, které pod stromeček „naložil Ježíšek“. Dárky bývaly skromné, méně okázalé než dnes, přesto z nich mívaly děti radost stejně velkou, ne-li větší jak dnes.

- Po rozdání dárků nastal čas na další obyčej. Do dnešních dnů rozšířený zvyk představuje pouštění ořechových skořápek se svíčkami po vodě. Pohyb lodiček určuje, zda někoho čeká daleká cesta do světa, či se bude držet doma. Lodička se však také mohla někomu potopit a to bylo špatné znamení.

- Odlévalo se roztavené olovo do vody a jeho tvarů se také určovala budoucnost.

- Vdavek chtívá děvčata házela střevec přes hlavu, aby se dozvěděla, jestli se do roka vdají.

Štědrý večer končil půlnoční mší, která se konala ve všech kostelech.

Dnes na tyto pověry už nevěříme, ale zkusit je můžeme. Vneseme do našich rodin trochu kouzla a hlavně se budeme věnovat sobě navzájem.

Vánoce pokračují Božím hodem vánočním, který je velkým svátkem křesťanského roku – Boží narození. V tento den se nesmělo nic dělat, ani chodit na návštěvy.

26. prosince na svatého Štěpána se také chodívalo na koledu. V tento svátek mládenců se za ně sloužila mše s ofěrou, vystupovalo se ze služby u pána a hledala se služba nová.

Myslím si, že v tento vánoční čas je potřeba se trochu pozastavit, zapřemýšlet se nad smyslem života a vzpomenout na své blízké i na ty, kteří už nejsou mezi námi. Snažme se najít v sobě trochu radosti a vrátit se k tomu, jak se svátky vánoční slavily kdysi a v čem je jejich podstata.

Vánoce jsou také dobrou příležitostí, jak urovnat vztahy v rodině a jsou dobrou setkávání. Potkávejme se se svými blízkými i svými přáteli.

Po Vánocích následuje poslední den v roce Silvestr. Ten se dříve neslavil tak jak se slaví dnes. Prostě to bylo jen ukončení jednoho roku a po něm následoval Nový rok. Ten patřil dívkám, za které byla sloužena mše s ofěrou a děvčata končila a hledala si novou službu.

K Novému roku – 1.
lednu se však vztahovala také velká řada pověr.

- Nesmělo se nic vynášet z domu – chybělo by.

- Novoroční střepy znamenají rozkrápaný celý rok.

- Prádlo pověšené přes silvestrovskou noc přinese hospodyně soužení.

- K obědu se mělo uvařit jídlo z čočky, aby se peníze kutálely a držely se.

- Nesmělo se vařit a jíst kuře, husa ani další pták, aby neuletělo štěstí.

- Hned po probuzení by se měla dát každému členu rodiny pusa, aby se v ní držela láska a pohoda.

- No a před spaním se má rozlousknout a sníst jeden oříšek, aby se udrželo zdraví a dobrá mysl - ořechy jsou opravdu zdravé.

A od Vánoc po zimním slunovratu už se začínají dny prodlužovat, světla začíná přibývat a sluníčko se k nám pomalu vrací. Známé jsou přece staré pravdy, že „Lucie (13. prosince) noci upije, ale dne nepřidá“, „Na Boží narození“ o bleší převalení. Nebo „Na Nový rok o slepičí krok“, „Na Tři krále o krok dále“ a tak dále. Ale to už je jiná kapitola.

Přeji Vám všem, abyste si užili ty krásné rodinné svátky vánoční a do roku 2016 jen to nejlepší, ale hlavně **zdraví**. Postupně si totiž všichni uvědomujeme, že je to nejdůležitější.

A na závěr rady k nezaplacení:

„Užívejte si života, i když je někdy zrychlený a trochu těžší.

Neopomíjejte jednotlivé kroky, které podnikáte.

Spěchejte pomalu a užívejte každého dne, protože nikdo z nás neví, co bude.

Přítomnost je důležitá!“

Bohumila Bařinová

JAKÝ „VÝKVĚT“ ŽIJE MEZI NÁMI

Dlouhou jsem zvažoval, zdali tyto informace dodám právě do vánočního zpravodaje, nakonec jsem dospěl k závěru, že ano. Někdy je třeba nazvat věci pravými jmény a nemalovat si svět narůžovo.

Naše obec letos prošla velmi tvrdou zkouškou – realizovala projekt, jehož velikost a dopad se nebude v budoucích minimálně třiceti letech opakovat – kanalizace a ČOV. Každá taková zkouška přináší vyhrocené situace a právě v těchto situacích většinou poznáme, kdo umí přiložit ruku k dílu, je schopen tolerovat jistý nekomfort, je schopen pochopit rozsah a dopad projektu, je schopen pochopit přínosy, je schopen dohlédnout dál, než „do další výplaty“ a je schopen pochopit, že kompromis nemusí být to samé jako prosadit si svou variantu. Bohužel se také najdou ti, kteří si budování představují po svém – krádeže materiálu, vědomé ničení majetku obce a nejhorší asi anonymní udání. I takoví „hrdinové“ se pohybují mezi námi. Místo toho, abychom projekt dotahovali do konce a chystali se na opravy komunikací a chodníků v letech následujících, zabýváme se právě těmito „hrdiny“ a investujeme prostředky, kterých se nedostává, do náhrad škod po zlodějích, vandalech a vychytralých spoluobčanech. Každý holt přikládá ruku k dílu po svém.

Kde naše obec evidentně doplácí?

V říjnu pronikl neznámý pachatel do strojozny dmýchárny ČOV. Nevím, jaká úchylnka jej k tomu vedla, ale poničil cca metr čtvereční obkladů. Výsledek – alarm velína je tedy nedostačující, bude nutno

jak prostor okolo ČOV, tak prostor okolo sběrného dvora dovybavit kamerovým systémem umožňujícím online přístup a zajišťujícím kvalitní záběry.

Téměř každý projekt předložený obci ke schválení obsahuje větu, že „stávající jímka na odpadní vody bude zrušena a zasypána“. Logicky by měla být poptávka po materiálu na zásyp septiku – ta samozřejmě není – buď je to tím, že některé objekty skutečně septik neměly (což je bohužel fakt), nebo budou septiky následně využity v rozporu s projektovou dokumentací. Nechápu tedy, proč dochází k neustálým černým závozům na depotní skládku suti (vytríděná suť je zpoplatněna – není totiž domovním odpadem dle zákona o odpadech) nebo ještě hůř jsou v opravených vývozech zakládány černé skládky. Zaměstnanci obce místo toho, aby se věnovali budování a opravě obecního majetku, pak řeší odstraňování těchto černot a porušování zákonů. I v těchto případech mne někteří „uvědomělí“ spoluobčané informují, že ví, kdo to tam navezl, ale odmítají sdělit kdo.

Několikrát jsme byli poučováni, jak je něco špatně naprojektováno, aniž by si kritik uvědomil jeden zásadní fakt – kanalizace je poslední umístěvanou sítí a stávající sítě nebyly přesně zaměřeny. Mnohdy se tedy úpravy řešily až na samotném místě prostřednictvím sond apod. Občan měl za úkol jen jediné - zajistit si projekt pro územní řízení. Nejen, že většina občanů doteď nesplnila zákonné povinnosti (hodně strážlivě odhaduji, že územní souhlas většina obdrží cca v únoru), ale nebyli si schopni pohlídat projektanta ani své vlastní

přípojky – a to jak časově, tak i kvalitou provedení. Pak se stává, že doslova v neděli o půl dvanácté mne občan „urgentně“ informuje, že je reálně nepřipojitelný (ač přípojka zakončená šachtou již několik týdnů existuje a projekt přípojky doložen k odsouhlasení obce nealarmuje žádný problém) a jeho připomínky se následně po vyvolaném přeměrování a zaměstnání několika lidí ukáží jako liché. Ani prostinké „promiň“ pak nepadne – chyby děláme každý, je však minimálně slušné je aspoň tímto slůvkem napravit.

Na několika místech byly stavbou uloženy sypké materiály – zejména písek. Ten prostě „zmizel“, respektive jej „shánčliví a spořiví spoluobčané“ doslova rozkradli. U těchto lidí se odvolávat na svědomí asi nemá smysl. Však to „někdo“ zaplatí.

A mohli bychom pokračovat dále – výše zmíněné anonymy nejen na obec, starostu či zaměstnance obce, ale také na zaměstnance dodavatelské firmy jsou důkazem toho, jakých pár ubožáků chodí mezi námi. Poté si člověk začne vážit toho, kdo přijde na obec s problémem, dohodneme se, jak a kdy jej vyřešíme, třeba se i dohadujeme, ale dojdeme k nějakému závěru. Již ve dveřích jde rozpoznat člověk, který má opravdu problém a něco jej trápí, a ten, kdo chce z obce vytěžít nějaký přínos pro sebe.

Tomáš Bílek – Váš starosta

Z KAMÍNKU...

Letošní rok byl v Kamínku téměř jako každý jiný. Zaspívali a zahráli jsme vám na Velikonoce, na mších k slavnosti Božího těla, Prvního svatého přijímání a na hodové mši. Také se nám poštěstilo osvěžit si po delší době krásné svatební písničky na svatbě v Čejkovicích.

Pomalou se chýlil podzim a s ním i náš tradiční Předadventní koncert. Po menší pauze jsme se opět všichni sešli a začali koncert připravovat. Nejdřív jsme vybrali písničky, které jsme později ještě několikrát měnili, některé přidali nebo ubrali, až nám z toho vznikl konečný repertoár. Také jsme přemýšleli, na jaké téma letošní koncert zaměříme. V tu chvíli jsme si uvědomili, že ten letošní bude jubilejní, desátý. Rozhodli jsme se tedy, že se celý program ponese ve

vzpomínkovém duchu. Nových písniček nám v tomto roce moc nepřibýlo, takže vybraný seznam byl jakýmsi průřezem toho, co jsme za to dlouhé desetiletí hráli a zpívali. Další otázkou bylo, kdo vám koncert zpestří a vystoupí jako host. Měli jsme jasno hned. Když vzpomínky, tak vzpomínky. Poprosili jsme bývalé členky Kamínku- Peťu Vymazalovou (Zárubovou) a Martu Kubíkovou, aby si s námi zazpívaly a zahrály některé ze starších písniček, které jste dříve slyšeli právě v jejich podání. Po organizačních domluvách jsme začali zkoušet. Bylo velice těžké se domluvit na pevném termínu

zkoušky, protože některé z nás zpěvaček bydlíme přes týden na internátech nebo máme jiné záliby, které jsou pro nás stejně důležité. Pomalu nás začínal tlačit čas a my jsme museli přidat. Když jsme ke zpěvům přidali naše téměř profesionální muzikanty a všechno jsme ozvučili, spokojenost byla na místě.

A pak to přišlo, 21. listopad byl

tady a koncert měl vypuknout. Nervozita sice stoupala, ale s ní i radost, že vám zase po roce můžeme zpříjemnit dobu předadventní a naladit vás na blížící se dobu adventní a Vánoce. Do programu jsme měli zasazené i malé Šutříky, kteří vám jistě dopřáli ještě příjemnější atmosféru celého večera. Po nich přišli na řadu již zmiňované „Old stars“. Bylo nám ctí, že jsme si s Peťou a Martou mohli zazpívat a zahrát. Moc jim za to děkujeme. Samozřejmě, že takových kamínkových „old stars“ je víc, a bylo velice příjemné cítit jejich podporu mezi diváky. Doufáme, že si

někdy zazpíváme a zahráme se všemi bývalými členy a společně zavzpomínáme na začátky, kdy jsme někteří z nás, současných členů, neměli ani tušení, co je Kamínku. Bohužel letos to nebylo z časových důvodů možné.

Jedna obrovská síla k nám sálala až z daleké Anglie od Markétky Petráskové, která nám napsala:

„Za old starsku se rozhodně nepovažuju, neodešla jsem, jen si mě půjčili za humnama. Napsat pár slov je pro mě ale ctí. Před nějakým časem jsem musela doma odložit všechny zbytnosti i nezbytnosti, protože jsem sama sebe postavila před výzvu. Jsem na delším pobytu v Anglii, kde se starám o 4 děti. Když mi facebook oznámil 21. 11. každoroční koncert Kamínku a hned po tom mi došla společná fotka všech i se strýcem, chystajících se zazpívat celý koncert co nejlíp,

ukáplu mi pár slz. Je to poprvé od prvního Předadventního koncertu, co neotvírám tu nejkrásnější dobu, kdy všichni čekáme na Vánoce. Nemůžu se dočkat příležitosti zazpívat si zase mezi svýma!!“

Někdy je opravdu náročné sjednotit termíny zkoušek, ale přesto jsme rádi, když ze všedního dne můžeme vypadnout, jít si zazpívat a zahrát, zkrátka se jakýmsi způsobem odreagovat. Těší nás, že vám můžeme dělat radost na nejrůznějších mších nebo právě na Předadventním koncertu naší hudbou.

Miroslava Ludvová

Modré Hory pomáhají Sabince...

Svazek obcí Modré Hory sdružuje pět vinařských lokalit – Velké Pavlovice, Bořetice, Vrbici, Kobylí a Němčičky.

A právě Němčičkách, v srdci Modrých Hor, bydlí Martin a Petra Grófovi s desetiletou Viktorou a šestiletou Sabinkou. Starostové se seznámili s jejím příběhem a rozhodli se iniciovat akci "Modré Hory pomáhají Sabince".

Sabinka se narodila 24.12.2009 jako nejkrásnější dárek pod stromeček. Zhruba po půl roce si maminka u Sabinky začala všimnout zvláštního koulení očí, a tak se rozjela série vyšetření. Poté byla Sabince diagnostikována dětská mozková obrna, porucha psychomotorického vývoje, epilepsie a hypotonie.

V současné době je Sabince skoro šest let. Její vývoj ale pokračuje jen velmi pomalu. Opoždění je o více než polovinu věku. Sama se nenají, neobleče, nerozvíjí se u ní řeč. Sama nechodí – přemísťuje se po čtyřech, v chodítku nebo s oporou za obě ruce. Maminka Petra je se Sabinkou doma, do zaměstnání chodí pouze táta Martin. A úžasná starší sestra Viktorka pomáhá, co může.

Pro zlepšení Sabinčina zdravotního stavu je nutná péče neurologická, logopedická a zejména rehabilitace. Petra rehabilituje se Sabčou dvakrát denně doma, jednou za rok jezdí do léčebny pohybových poruch v Boskovicích. Pobyt v soukromém sanatoriu s intenzivní péčí a novým způsobem rehabilitace (v operném skafandru) by

pomohl rozvinout funkčnost pohybového systému, povede k stabilizaci fyzické kondice, posílí psychický stav a opožděný vývoj. Dále pomocí intenzivní logopedické péče bude rozvíjena řeč. Současná finanční situace

nedovoluje částku cca 80 tisíc na pobyt v sanatoriu v Klimkovicích zaplatit a pojišťovna na tyto účinné pobyty ani nepřispívá.

Starostové všech pěti obcí tímto vyzývají podnikatele i soukromé osoby v modrohorských obcích, aby se i oni do projektu zapojili ať již přímou finanční podporou nebo třeba nákupem vína Sabinka pro své partnery a pracovníky. Sám svazek obcí věnuje část z utrženého vstupného na akcích jím pořádaných, přidávají se i místní spolky, které připravují plesy, zábavy či podobné akce.

Jako první z

modrohorských firem se zapojilo bořetické Vinařství Ludwig, což není velká firma, která by mohla významnou částkou přispívat na velké charitativní projekty. Tak vzniklo nejprve červené, později i bílé víno Sabinka,

kdy z každé prodané láhve přispěje 10,- Kč na Sabinčin účet. Jedná se o suchý pozdní sběr, cuvée výrazné Frankovky, lehce zakulacené odrůdou Zweigeltrebe 2013 v červené podobě, a bílé víno Ryzlink rýnský pozdní sběr 2013. Víno zdarma zalistovaly řetězce Ahold, Billa a Brněnka. Ke konci října to bude již něco přes 10 000,- Kč.

Bořetický Lomax přispěl přímo částkou 10 000,- Kč, ale akce jde i mimo modrohorský region. Pražská logistická společnost PD logistik podpořila Sabinku 15 000,- Kč, o víno projevila zájem Deutsche Bank.

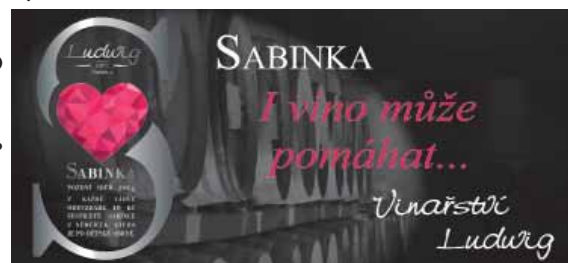
Evropský řád rytířů vína přispěl částkou 15 000,- Kč a vyzval všechny své členské organizace po

Evropě, aby se rovněž zapojily.

UniCredit Bank zřídila Sabince účet zcela osvobozený od poplatků, jeho číslo je: 2112237343/2700.

Všem dárcům patří velký dík za to, že učiní jedno dítě šťastnějším.

Poděkování patří také všem novinářům, kteří se tento příběh rozhodli poslat svou cestou dál.

TISKOVÁ ZPRÁVA O UKONČENÍ PROJEKTŮ

„VRBICE - KANALIZACE A ČOV“ A „VRBICE - RETENČNÍ NÁDRŽ“

OPERAČNÍ PROGRAM
ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ

EVROPSKÁ UNIE
Fond soudržnosti
Evropský fond pro regionální rozvoj

Pro vodu,
vzduch a přírodu

„VRBICE - KANALIZACE A ČOV“

Na základě žádosti o dotaci byla obci Vrbice poskytnuta podpora ze Státního fondu životního prostředí ČR v rámci Operačního programu Životní prostředí, prioritní osy 1 - Zlepšování vodohospodářské infrastruktury a snižování rizika povodní, podoblasti podpory 1.1.1 – Snižování znečištění z komunálních zdrojů.

Podpora byla určena na akci „Vrbice – kanalizace a ČOV“. Projekt včetně přípravných prací byl zahájen v prosinci r.2011. Stavba byla zahájena 28.7.2014 a stavební práce byly ukončeny ke dni 21.9.2015. Nyní

je stavba ve zkušebním provozu s předpokládaným termínem kolaudace do 21.8.2016.

Realizací projektu byla provedena výstavba mechanicko-biologické ČOV o kapacitě 1400 EO, výstavba kanalizace v délce 10,5 km a je vytvořen předpoklad pro připojení 1400 EO. Na vybudované ČOV je možno odstranit 55,65t/rok CHSKCr a 26,29 r/rok NL.

Celkové náklady projektu jsou vyčísleny na **83 786 179 Kč**. Projekt byl podpořen Evropskou unií - z prostředků Fondu soudržnosti v částce 48 826 729 Kč

a dále Státním fondem životního prostředí částkou 2 872 160,53 Kč. Celkem tedy obec Vrbice obdržela na výše uvedenou akci dotaci ve výši **51 698 889,53 Kč**. Obec Vrbice se podílela na financování z rozpočtu obce částkou **32 087 289 Kč**.

Realizaci projektu provedla firma VHS Břeclav s.r.o. (IČ: 42324149), technický dozor zajistila firma Milan Veselý (IČ: 11500379).

Řídící orgán: Ministerstvo životního prostředí.

Zprostředkující subjekt: Státní fond životního prostředí.

OPERAČNÍ PROGRAM
ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ

EVROPSKÁ UNIE
Fond soudržnosti
Evropský fond pro regionální rozvoj

Pro vodu,
vzduch a přírodu

„VRBICE - RETENČNÍ NÁDRŽ“

Na základě žádosti o dotaci byla obci Vrbice poskytnuta podpora ze Státního fondu životního prostředí ČR v rámci Operačního programu Životní prostředí, prioritní osy 6 - Zlepšování stavu přírody a krajiny, podoblasti podpory 6.4 – Optimalizace vodního režimu krajiny.

Podpora byla určena na akci „Vrbice – retenční nádrž“. Projekt včetně přípravných prací byl zahájen v říjnu 2012. Fyzická realizace byla zahájena 1.8.2014 a stavba byla

zkolaudována ke dni 31.8.2015.

Předmětem projektu byla revitalizace toku v délce 203 m, výstavba mokřadu o ploše 994 m² a retenční nádrže o celkové ploše 4500 m². Vše nezastavěném území obce, v blízkosti nově vybudované čistírny odpadních vod.

Celkové náklady projektu jsou vyčísleny na **4 412 861,45 Kč**. Projekt byl podpořen Evropskou unií - z prostředků Evropského fondu pro regionální rozvoj v částce 1 412 768,50 Kč a dále Státním fondem životního

prostředí částkou 108 674,50 Kč. Celkem tedy obec Vrbice obdržela na výše uvedenou akci dotaci ve výši **2 921 443 Kč**. Obec Vrbice se podílela na financování z rozpočtu obce částkou **1 491 418 Kč**.

Realizaci projektu provedla firma Talpa – RPF, s.r.o. (IČ: 64615391), technický dozor zajistila firma Milan Veselý (IČ: 11500379).

Řídící orgán: Ministerstvo životního prostředí.

Zprostředkující subjekt: Státní fond životního prostředí.

BYLINKY...

Tradiční čínská medicína (TCM) rozděluje roční období velmi podobně jako my křesťané. Dělí rok na jaro, léto, pozdní léto, podzim a zimu. Pokud učení TCM velmi zjednoduším, dá se říci, že každému období přiřazuje prvek, lidský orgán a určitou charakteristiku. Jaro odpovídá elementu dřeva, z pohledu lidského vývoje jde o dětství. Jaro je charakterizováno rychlým růstem a vývojem. Orgánem přiřazeným k jaru jsou játra. Prvkem léta je oheň, v lidském vývoji odpovídá dospívání. Orgánem léta je srdce. Pozdní – babí léto je doba dozrávání a rovnováhy, prvkem babího léta je země, orgánem slinivka. Podzim je doba sklizně, v lidském vývoji bychom mu přiřadili věk kolem 60 let, kdy „ sklízíme, co jsme zaseli“. Prvkem podzimu je kov, orgánem tohoto období plíce. Zima se v TCM datuje od 21. 12. do 20. 3. a jejím prvkem je voda. V lidském životě představuje klid a stáří. Je to období uzavírání a uschování. V tomto období je dobré neplýtvat energií, zpomalit, zklidnit se a udržovat tělo v teple. Pokud si v tomto období nedopřejeme odpočinek, vyčerpáme jangovou energii. V jarním období nás pak čeká únava a časté nachlazení.

Orgánem přiřazeným k zimnímu období jsou ledviny a močový měchýř. Tyto orgány jsou obzvláště náchylné na prochlazení, proto je třeba v zimě tyto orgány ochraňovat pomocí zahřívacích jídel. V tomto období je dobré vynechat studené zeleninové saláty a veškerou zeleninu tepelně upravovat. Ovoce jíst kompotované nebo v podobě křížal, pro náš kraj tak typických. K ideálním zimním jídlům patří polévky, zapečená jídla a vařené obiloviny (rýže, kroupy, slzovka, atd.). V asijském světě je velmi oblíbená polévka Pho. Existuje mnoho variant její přípravy a na jednu z nich přikládám recept.

Na vývar budete potřebovat 1 kg hovězích kostí, 500 g hovězího masa (nejlépe roštěná nebo falešná svičková), 80g čerstvého zázvoru, 1 svítek skořice, 1 větší cibule, 4 hvězdičky badiánu, 2 tobočky kardamomu.

Dejte kosti a maso do hrnce, zalijte zhruba 3 l studené vody, přiveďte k varu. Abychom měli čistý vývar, je třeba sbírat pěnu. Zázvor podélně rozpujte a naklepejte ho paličkou na maso. Spolu s ostatním kořením a rozpůlenou cibulí ho opražte nasucho na pánvi. Řiďte se

zabarvením cibule, měla by být hnědá. Poté, co seberete z vývaru všechnu pěnu, přidejte do něj opražené koření, osolte, stáhněte plamen a vývar táhněte 5–6 hodin (pokud se bude voda příliš odpařovat, dolijte ji). Uvařené maso vyndáme dříve, než dotáhneme vývar, zhruba po 2 až 3 hodinách. Vývar na závěr dosolte nebo dochutíte rybí omáčkou.

Do polévky: 250 g rýžových nudlí, svazek koriandrové natě, 4 jarní cibulky, balení klíčků mungo nebo sójových, 2- 3 chilli papričky, 1 citron.

Vše si připravte těsně před tím, než budete polévku servírovat! Pho se podává do hlubokých misek a díky bylinkám, masu a nudlím vydá za hlavní jídlo.

Vařené maso nakrájejte na co nejtenčí plátky. Na talíř si připravte klíčky mungo, citron na měsíčky a nakrájené chilli papričky. Nudle uvařte dle návodu, rozdělte do misek, na ně rozložte nakrájené maso, přidejte nasekanou koriandrovou nať a jarní cibulku. Vše nakonec zalijte horkým vývarem a ihned podávejte. Polévku si pak každý dochutí přidáním klíčků mungo, citrónem a chilli.

Martina Mikulicová

ŠTĚDRÝ DEN

Zas bílé vločky tančí ve větru a lidé zahálí se do šálu.

Zas nebe zaleskne se hvězdami a rampouchy jsou jako z křišťálu.

A ze všech věží zazní zvonů hlas a ozvěna se nese po kraji.

Jsou Vánoce, je lásky, míru čas a všichni domů spěchají.

Zas koledníků zvenku slyšíš hlas a libé zvuky houslí za oknem.

A struny znějí také v každém z nás, když přijde k nám po roce Štědrý den.

Jsou Vánoce, je nad Betlémem zář - to hvězda zazáří nám z oblaků.

Noc rozprostře svá křídla nad námi, noc kouzelná a plná zázraků.

Marie Kachyňová 2015

VÁNOČNÍ KYNUTÝ ZÁVIN

Velmi dobrý, měkoučký a navíc jednoduchý - hrnkový.

Peču jej s jablky a ořechy na Vánoce a když se sejde celá rodina. Dávka je přesně na plech, na 3 závinů. Dělam z něj i buchty a koláče.

Suroviny: 1 a půl hrnku mléka, 6 vrchovatých lžic písk. cukru, 1 a půl kostky kvasnic - 42g + 21 g, 1 vejce, 3 žloutky, 2 hrnky polohrubé mouky, 3 hrnky hladké mouky (t.j. celkem asi 80 dkg), 1 hrnek oleje, vrchovatá lžice másla či sádla - rozpustit, citronová kůra, trochu rumu, vanilkový cukr a sůl.

Náplně: Jablková, ořechová, maková

- co má kdo rád.

OŘECHOVÁ NÁPLŇ S

JABLKY : Asi 6 strouhaných a trochu vymačkaných jablek (podle velikosti), 2 velké hrsti strouhaných ořechů, 2 hrsti moučk. cukru, drcené piškoty (nebo strouhanka), 1 vanilk. cukr, citr. kůra, trochu rumu, lžička mleté skořice.

Vše smícháme v míse, podle potřeby zahustíme a dochutíme.

Těsto vymísíme a necháme vykynout. Rozdělíme na 3 díly, vyválíme, naplníme, stočíme a klademe na plech s pečícím papírem. Každý závin z boku potíráme rozpuštěným tukem, aby se neslepily. Před vložením do dobře přehřáté trouby je potřeme rozpuštěným tukem i na povrchu. Pečeme asi na 200 stupňů (podle trouby) dozlatova asi 30 minut. Zkusíme špejlí, zda jsou upečené. Po upečení je potřeme opět tukem a přikryjeme utěrkou. Závin vydrží dlouho vláčný.

DOBROU CHUŤ!

Marie Kachyňová

INFORMACE OD VČELAŘŮ

Vrbeční včelaři sdělují občanům, že obnova včelstev v naší obci je dokončena. S ohledem na bydliště včelařů jsou včely rozmístěny tak, že by měly zvládnout opylování nejen v obci, ale i v blízkém okolí. V současné době je na Vrbici 92 včelstev, což je více než bylo v minulosti. Doufejme, že včely dobře přezimují a na jaře se dají do práce.

Ještě vysvětlující informace ke zprávě ze sdělovacích prostředků (rádio, televize) o zjištěném výskytu antibiotik v některém medu. Hygienici zjistili v medu, který prodává organizace VČELPO

Včelí roj - léto roku 2010

obsah antibiotik. Antibiotika v medu jsou nebezpečné tím, že v případě delšího používání medu by mohla nastat situace, kdy při onemocnění člověka nezabírají léky typu Penicilin a podobně. Podle informací je nařízené stáhnout z prodeje med a jiné výrobky pocházející ze VČELPA. Používání antibiotik je ve včelařství přísně zakázáno. Pokud včely onemocní na včelí mor, je vše i s úly spáleno pod dohledem veterinářů. Zřejmě v některých okolních státech ta přísnost a důslednost není.

Listopad 2015,
Včelaři z Vrbice

JAKÉ TO BYLO NA ZÁMKU

Žákovská kapela Mutěňané – Čejkovjané má své tři zástupce i z Vrbice - Adam Dobrovolný – baskřídlovka, Radim Gala – baskřídlovka a Jiří Hanzlík – trumpeta. Kapela přijala pozvání na zámek do Nelahozevsi, aby předvedla v Rytířském sále své umění. Již tradičně se konají 10. října na nádvoří zámku v Nelahozevsi Dýňové slavnosti. Je to výstava výrobků z dýní, spojená s bohatým jarmarkem, divadlem a hudbou.

Naše hudba byla vybrána na základě posouzení našeho CD a DVD, které jsme spolu s kapelou natočili. Původně jsme měli koncertovat venku na nádvoří, ale nakonec nás pořadatel usadil v Rytířském sále, kde se nám opravdu dobře hrálo.

Na programu jsme předvedli lidové písně z Čech a Moravy. Koncerty byly dva, to aby se

mohlo vystřídat obecenstvo. Muzikanti měli velkou radost z potlesku, ale také se jim hodně líbil bohatý jarmark, kde si mohli zakoupit různé pamlsky a sladkosti.

Mezi dvěma koncerty byl čas na společnou fotku u památníku našeho hudebního velikána a rodáka z Nelahozevsi, Antonína

Dvořáka. Také jsme si mohli zdarma prohlédnout jeho rodný dům, kde je dnes státní muzeum.

Naše kapela přijala pozvání i na Adventní koncert, který se konal 21. listopadu. A tak jsme se ocitli v Rytířském sále již potřetí. Tentokrát se museli posluchači i muzikanti spokojit pouze s jedním vystoupením, byla totiž pro naši padesátipětí členou výpravu připravena zdarma prohlídka zámku.

V autobuse, který nás přivezl šťastně domů, jsme si ještě dlouho povídali, jak nám bylo dobře na zámku Lobkovicz v Nelahozevsi.

Tímto si Vás dovolujeme pozvat na vánoční vystoupení v kostele sv. Jiljí na Vrbici v sobotu 26. prosince 2015 v 16:00 hodin.

Jara Novák, Čejkovice

TETIČKY Z VRBICE

O tetičkách z Vrbice jsem už psala... Já vím, i v ostatních dědinách žijí tetičky se svými radostmi a starostmi. Já, protože pocházím z Vrbice, budu psát o tetičkách, jak jsem je měla možnost poznat během celého dětství na Vrbici. Patří k mezi ně samozřejmě maminka, babičky, kmotřenka, susedky, známé či méně známé ženy. Nemůžu ale říct, že bych nějakou tetičku z Vrbice neznala. Vídávala jsem je na cestě do školy a ze školy, vítaly mě, když jsem k nim

přišla s nějakým vzkazem od rodičů, nebo jsem šla k nim domů za kamarádkami.

Na prvním místě byla mezi všemi moje maminka. Ta nejlepší na světě, jakou máme každý jen jednu. Všecko, co maminka udělala, co řekla, poručila, mi připadalo svaté. Nikdy bych si nedovolila odporovat, snad jen v duchu, ale přesto jsem ji poslouchala na slovo. Když mi něco radila, někdy jsem si myslela, že by to mohlo být jinak, ale vždy se nakonec

ukázalo, že měla pravdu.

Mohu říct, že maminka byla přísná a přitom moc hodná. Sama nikdy nelhala a netrpěla to ani nám, žádné hádky nám netrpěla též. Jak jsme se sestrou dorůstaly, musely jsme ve všem doma pomáhat – vařit, uklízet, hlídat bratra, pracovat na poli, takže v deseti letech jsme uměly uvařit jednoduchý oběd, dítě opatřit i vinohrad okopat. Když nám například poručila, abychom se sestrou uvařily oběd, tvrdily jsme, že nic k vaření nemáme.

Maminka řekla: brambory a zelenina jsou ve sklepě, mouka v komoře, vejce snesou slepice, sádlo je ve štandlíku... dobrá hospodyňka musí umět uvařit z ničeho! Sama byla hospodyně výborná, chodila vařit na svatby i do družstevní kuchyně.

Ve svém povídání nesmím zapomenout ani na moje stařenky. Obě byly hodné a ráda jsem k nim chodila. Stařenka Bártová – mamčinina matka, byla usměvavá, nikdy na nás nezvýšila hlas, vždycky nám donesla něco dobrého v kapse u sukně.

Stařenka Janošková měla jedenáct dětí a když jsme se u nich sešli například na zabijačce, bylo u nich rádně veselo. Nechodili jsme k nim tak často, ale pokaždé nás podarovala nějakým pamlskem.

V rodině jsme měli ještě tetičku Teklu – stařenčinu sestru. Sama neměla děti, ale nás měla ráda jako vnoučata a vždycky měla pro nás nejen dobré slovo, ale i nějakou dobrotu – jablíčko, hrušku apod.

Když jsme se vracivali ze

školy, občas jsme viděli stát u svého domku naši kmotřenku Fridrichovou. Ta se snad ani nedovedla mračit. I když byla už na všecko sama, jezdila s vozem na pole a při kupě dětí si v hospodářství uměla poradit. Za kmotřenkou jsme hned běželi, podali jí ruku s pozdravením – Vítám Vás, kmotřenko! Ona se zasmála, řekla - Vítám tě taky! a někdy nám dala i nějakou korunku.

Náš tatínek byl řezník a chodil po Vrbici po zabijačkách. K nám domů chodily tetičky, aby si objednaly řezníka. Večer po zabijačce nám obvykle tetička donesla výslužku – pár jitrniček, jelítka, podbradek i nějakou dobrou buchtu pod plátným ubrouskem. Jé, jak já jsem už nenáviděla jitrnice a dnes bych si pěkně vypečenou dala, buchtu nám naopak moc chutnaly! Taky před Velikonoce k nám tetičky přicházely, aby jim tatínek zabil kůzle – tenkrát snad každý na Vrbici měl kozu. To pak v pátek před svátky byla u nás na

dvorku úplná fronta. Tatínek přestal stíhat, no nic, musela se zapojit i maminka. Některá tetička nechtěla hlavu, druhá předeš, jiná vnitřnosti a tak jsme v sobotu mívali kůzlečí guláš. Od té doby jsem jej už nejedla.

Jednu tetičku mám ve vzpomínkách zapsanou téměř jako druhou maminku. Je to mamčinina sestra Anička, my jí říkáme teta. Byla ještě svobodná, když jsem byla malá. Jezdila v Brně v tramvaji jako průvodčí. Byla na nás tak zvyklá, že když jela do práce, plakala pro nás, až ji stařenka musela napomínat, ale nebylo to platné. Když přijela, vzala nás do přírody, měla fotoaparát – tehdy věc vzácnou, fotila nás a mám od ní z dětství spoustu krásných fotek a vzpomínek. Tetičky z Vrbice byly a jsou dosud nezměrně pracovité. Ale i když jejich život byl mnohdy těžký, neubralo jim to nic v rozdávaní lásky a optimismu kolem sebe. A já je tak mám neustále ve vzpomínkách.

Marie Kachyňová 2015

MÍSTO PEŘÍ PEDIG A DRÁTKY

Ve výtvarné dílně Centra volného času Kalubáček bylo po dva listopadové večery živo. Sešli se zájemci o tvoření z pedigu a drátkování. Dalo by se říci, že

šlo vlastně o zájemkyně, protože účastníky obou kurzů byly pouze ženy. Některé s sebou přivedly i své děti či vnoučátka, která se zapojila buď do tvoření, nebo se zabavila za dozoru

dědeček v dětském koutku. Práce šla všem od ruky, atmosféru dotvořilo klábosení při čaji a víně a tvořivá setkání se tak podobala

draní peří v chalupách, které už dnes pamatují jen naše babičky.

Tvoření z pedigu vedla Lenka Kobrová a drátkování předvedla Vlasta Jurasová, obě z Podivína, za což jim patří velké poděkování.

KRÁL VÍN 2015 JE Z VRBICE

Cuvée Horák bílé 2013 pozdní sběr z vinařství Leoše Horáka se stalo Králem vín pro rok 2015.

Výsledky byly slavnostně vyhlášeny v Praze v hotelu Clarion poslední srpnový pátek. Do tohoto již jubilejního desátého ročníku populární vinařské soutěže, která je určena výhradně českým a moravským vinařským podnikům a vinařům, zaslali účastníci 630 vzorků. Hodnotila je odborná komise, složená ze zkušených enologů, sommeliérů, inspektorů SZPI a učitelů z vinařských vysokých škol, která rozhodla, že podruhé v desetileté historii soutěže dostalo titul Champion suché víno pozdní sběr, složené z odrůd Pálava, Tramín červený a Ryzlink vlašský. Navíc poprvé šlo o víno z barrique sudu. Svou letošní dominanci potvrdili Leoš a Lukáš Horákoví i vítězstvím v kategorii červených vín, opět s barrique cuvée, a stali

se tak nejlepším tuzemským vinařstvím v této soutěži.

Když jste cestovali do Prahy, věděli jste, že si jedete pro Krále vín?

Vyhlášení šampiona pro nás bylo velkým překvapením. Tušili jsme, že asi dvě naše vína dopadla hodně dobře, protože pořadatel soutěže chtěl dopředu poslat fotografie dvou vín, ale v tak velký úspěch jsme vůbec nedoufali. Výsledky soutěže jsou až do poslední chvíle tajeny, takže se je vinaři dozví až na slavnostním vyhlášení.

Pocítili jste po tak velkém úspěchu nějaké změny?

Takový úspěch určitě zviditelní, titul má skvělé jméno, Král vín je soutěž s dobrou reklamou a marketingem vůbec, pořadatel soutěže předvádí vína na degustacích po celé republice. Myslíme si, že v tomto případě vítěz bere všechno. V roce 2010 jsme už měli vítěze kategorie, ale nijak zvlášť jsme to tenkrát nepocítili.

Jaká jsou oceněná vína? Jak byste je charakterizovali?

Obě vína jsou ovlivněna zráním v pětsetlitrových dubových francouzských sudech. Bílé zrálo v sudu 20 měsíců. Ve vůni dominuje kvalitní sud s vanilkou a kořením,

za ním se otevírá celý koš zralého ovoce. Chuť je opulentní se stopami citrusů a nasládlých taninů. V červeném cuvée 2012 jsou zastoupeny odrůdy Cabernet Sauvignon a Dornfelder. Víno zrálo 32 měsíců v dubovém sudu. Je to mohutné víno s tóny marmelády a čokolády.

Po kolikáté jste se soutěže zúčastnili?

Účastníme se od začátku, tedy podesáté, a vyplatilo se čekat.

Kterého dalšího úspěchu si u vašich vín ceníte?

Mimo úspěchů na republikových soutěžích si nejvíce považujeme zlaté medaile a několika stříbrných na světové soutěži Vinalies Internationales v Paříži. Na základě těchto úspěchů byla naše vína v posledních letech zařazena mezi 1000 vín světa.

Jak funguje spolupráce otec a syn ve firmě?

Navzájem se doplňujeme a zatím nám to funguje dobře.

vinaře zpovídala Klára Beranová

VZPOMÍNKY NA SELSKÉ SVATBY NA VRBICI

V dřívějších dobách probíhaly svatby v naší Vrbici velmi okázale a slavnostně. Zvláště slavnostní ráz mívaly hlavně svatby selské. Konaly se většinou na podzim do svátku svaté Kateřiny, říkalo se „do Kače“, nejčastěji v úterý nebo ve středu, tak aby nezasáhly páteční den, který byl tehdy dnem přísného půstu. Později bývaly až zase po Vánocích, protože v podzimní až zimní době už bývalo po sklizni, taktéž drůbeže a mladého vína bylo dostatek.

V tomto už chladném ročním období bylo snazší udržet v pořádku jídlo připravené pro hosty. Musíme si uvědomit, že ve zmiňované době chladničky a mrazáky nebyly.

Přípravy na svatební den probíhaly s předstihem několika měsíců, kdy bylo zapotřebí vykrmit prasátko a potřebné množství drůbeže. Od doby protektorátu až přes 50. léta bývalo zvykem, že svatební hosté z nejbližší rodiny takzvané „nosili na svatbu“. To znamená, že před svatbou přinesli do svatebního domu (odkud byli pozváni) různé potraviny, např. máslo, mouku, zabitou kačenu, husu, slepici a tak podobně. Tímto darem vlastně vypomáhali svatebním rodičům, protože ve zmiňované době bylo živobytí závislé na

přídělových potravinových lístcích, takže život nebyl tak úplně jednoduchý. Za protektorátu vše bralo válcíci Německo a po roce 1948 byly v zemědělství zase státem napočítané dosti tvrdé odvody dávek zemědělských produktů –kontygenty, jak se tehdy říkalo. Proto bývalo zvykem, že pozvaní hosté takto vypomáhali potravinami. Příbuzní bydlící mimo vesnici, např. z města, obvykle darovali určitý finanční

obnos pro mladé novomanžele. Vesnické svatby probíhaly v domech rodičů. Musely se vyprázdnit světnice, kde zasedli pozvaní hosté, zorganizovat prostory, kde kuchařky připravovaly jídlo. Bylo zapotřebí vypůjčit a uspořádat ve svatebních světnicích stoly a lavice, aby se tam všichni vešli. Děti mívaly obvykle svůj stůl, nebo i vedlejší místnost.

Přípravy na svatbu začínaly tím, že ženich s nevěstou zvali na svatbu a také chodili na tak zvaný katechismus, což bylo několikrát poučení na faře od

pana faráře. Několik dní před svatbou bylo nutné napéct cukroví a koláče, s čímž pomáhaly ženy z blízké rodiny a kuchařky, které potom v průběhu svatby vařily – připravovaly jídlo pro hosty. Svatební den na Vrbici začínal v rodném domě ženicha, kde už byli shromážděni hosté z ženichovy strany. Připravená dechovka zahrála před domem na uvítanou, potom dostali muzikanti drobné občerstvení, což bývaly svatební

koláče a sklenička vína. Následovalo udělení požehnání ženichovi od rodičů, při němž zahráli muzikanti některou z mariánských písní. Průběh svatby „zajímal“ též sousedy z bližšího okolí, kteří vše se zájmem

sledovali, říkalo se jim „čúhači“. Taktéž čúhači byli pohoštěni koláči a vínem, které obvykle roznášely svatební kuchařky. Od ženicha odešel svatební průvod provázený řízným pochodem k domu nevěsty. Tam bylo obvykle zavřeno a dělalo se, že nikdo není doma. Situaci řešil starší mládenec, býval to nejčastěji ženichův nejlepší kamarád, a ten řešil problém zabušením na dveře domu rodičů nevěsty. Po rázném zabušení otevřela vstupní dveře starší družička, obvykle nevěstina kamarádka, která požadovala po

ženichovi zaplacení výkupného za nevěstu. Ženich, podporovaný starším mláďencem, se nedal odbýt. Začal o nevěstu smlouvat. Nakonec přece jen k platbě došlo, ale ženich měl připravené různé staré peníze (bankovky) a tak se chtěl z placení výkupného za nevěstu vykrotit. Nakonec po vtipné výměně názorů mezi starší družičkou a ženichem podporovaným družbou, byly dveře k nevěstě otevřeny. Svatební obřad pokračoval odprošováním nevěsty. Odprošovací verše k rodičům pronášela místo nevěsty starší družička. Při prosbě družičky za každou vyslovenou částí věty hrála muzika v akordu ...“ tá ..dá“ a po skončení prosby zazněla intráda. Obřad u nevěstina domu zase bedlivě sledovali z povzdálí zvědaví čúhači, kteří byli stejně jako svatebčané pohoštění koláči nebo i vínem. Všichni účastníci svatby, včetně muzikantů, dostali rozmarýny s mašličkou. Muzikanti zahráli před domem nevěsty kostelní mariánskou píseň, načež se svatebčané seřadili k cestě do kostela. V čele průvodu šli muzikanti, kteří hráli do pochodu, za nimi nevěsta se starším mláďencem, potom ženich se starší družičkou, za nimi následovali ve dvojicích seřazení ostatní svatebčané.

Po příchodu do kostela budoucí novomanželé přistoupili k sobě. Kněz je sezdal a po tomto obřadu byla sloužena mše svatá. Když skončily kostelní obřady, seřadila se svatba tak, že v čele průvodu šli mladí novomanželé a starší mláďenec s družičkou, teprve za nimi muzikanti a svatebčané. Cestou k domu ženicha hrála muzika do pochodu. Při cestě z kostela zastavili svatební průvod obvykle přes cestu držným a ozdobným ubrusem kamarádi ženicha a někdy též stárci. Říkalo

se tomu buď zatahování, nebo zalikování svatby. Odměnou jim bylo pohoštění vínem a také menší finanční částka, kterou pak společně propili. U dveří ženichova domu pronášela nevěsta v zastoupení starší družičkou prosbu k ženichovým rodičům, která končila verši: - ... „nevěsto spanilá klekni na kolena, pros všemohoucího Boha, aby tito rodičové byli Tvoji zástupcové, Tebe do domu přijali, Tebou nepohrdali a kdyby jich vlastní děti opustily, rádi by i Tvoji byli“. Dál nevěsta zastoupená družičkou prosí: ...“ vemte mě za dceru a ne za nevěstu“. Při tomto obřadu klečela nevěsta na ozdobené stoličce.

Po odprošování se přitočily kuchařky, které schválně upustily na zem talíř a zkoušely, jestli dokáže mladá hospodyňka střepy dobře zamést. Také ženich byl přezkoušený, když dostal do rukou pecen chleba a měl pro svoji ženu ukrojit krajíc, aby ukázal, jak svoji novomanželce přeje (chleba býval ve velké vážnosti). K ukrojení krajíce daly ženichovi nůž dřevěný a zase se vtipkovalo na úkor novomanžela. Ten však byl připravený, odhodil dřevěný nůž, vytáhl svůj kapesní nůž a vítězně ukrojil svoji ženě velkou skývu chleba. Pro ženicha míval nůž v rezervě též starší mláďenec. Potom družičky roznášely koláče a chlapi víno mezi svatební hosty, případně i přihlížejícím. To už obvykle bývalo před polednem, a tak se asi na hodinu svatební hosté rozešli, aby doma nakrmili domácí zvířectvo, děvčata se převlékla ze „škrobenic“ do měkkých sukni, aby si mohla u svatebního stolu sednout. Asi za hodinu se svatebčané sešli v domech, tak jak byli pozváni, ke svatebnímu obědu. Muzikanti se rozdělili tak, že polovina jich byla v domě u ženicha a druhá půlka u nevěsty.

Když se sešli svatebčané k obědu mnohdy, se čekalo na kmucháčky, kteří byli po rodičích hosty nejváženějšími a sedávali u svatebního stolu hned vedle rodičů novomanželů. Když byli kmucháčci u stolu, začala se nosit svatební polévka. Polévka bývala buď drůbeží nebo hovězí s knedličkami. Po polévce následoval první chod, což bylo takřka vždycky hovězí maso s křenovou omáčkou. Potom následovaly další jídla – vepřová pečinka, nebo pečené kačeny a husy se zelím. Jídlo nosili na stůl družičky a mláďenci. Když se svatebčané najedli, zahráli muzikanti některé známé písničky, aby s nimi mohli zpívat také svatební hosté. Potom přišly na stůl svatební koláče a zákusky. Jídla se zapíjela mladým vínem a pivem, děti měly limonádu.

Večer se svatba přemístila do hospody. Než se šlo navečer do hospody, přešli muzikanti spolu se svatebčany z domu nevěsty do domu ženicha, protože nevěsta obědvala u ženicha. Od domu ženicha odešli všichni svatebčané do hospody, kde hned po příchodu hráli muzikanti sólo pro novomanžele a staršího mláďence s družičkou. Při sóle je mladší svatební hosté zvedali na židlích, zavdávali víno a muzika hrála „tuš“. Potom se tancovalo až do půlnoci. Střídaly se polky s valčíky a verbuňky.

O půlnoci bylo vyhlášené sólo „osáci“, což bylo sólo pro malé děti. Kdo mohl tancoval s některým ze školáků, protože potom děti odešly domů spát.

Bývalo zvykem, že večer přicházeli do hospody chlapi a děvčata, kamarádi a kamarádky už novomanželů „na čúhačku“. Mladí svatebčané jim zavedli děvčata, a tak tancovali všichni společně. Večer kuchařky a také mladší ženy roznášely čúhačům

koláče (nosily je v proutěných košících). Obvykle kolem desáté hodiny bylo vytroubené sólo pro zmíněné kamarády a po tanečním sóle odcházeli čůhači z hospody. Svatební veselí dál pokračovalo tancováním. Při něm mívali sólo svatební rodiče a svatební svědci. Po zmíněných sólech pokračoval svatební večer dalším tancováním a zpěvem. Přibližně kolem půlnoci dostaly sólo svatební kuchařky a pak se odešlo do svatebních domů k večeři. Novomanželé večeřeli v domě nevěsty. Bývalo nepsaným zvykem, že k večeři byl hostům předložen zajíc v omáčce s knedlíkem. Večeře trvala někdy až dvě hodiny a po ní odešli svatebčané zpátky do hospody, kde veselí pokračovalo. V této už dost pozdní době byla veselost rozjetá na plno. Mnozí mladší ženáci a svobodní chlapci byli silně „ovínění“ a jejich odvahy ke vtipkování narůstala. Svatebčané nejen tančili, ale též se bavili různými hrami.

Tanec Ovčák

Tanec Ovčák se tancoval tak, že tančily svatební páry dokola kolem sálu. Uprostřed kola v protisměru chodil mladý ženáč nebo svobodný mládenec s hůlkou, coby pastýřskou holí. Muzikanti hráli valčíkové melodie. V určitém momentě přerušili muzikanti hraní a bubeník udeřil do bubnu. Ovčák ihned odhodil hůl. Úder do bubnu byl povel k okamžitému střídání taneční partnerky. Vznikal při tom veselý mumraj. Ten kdo včas nestihl chytit novou partnerku, musel převzít hůl a byl ovčákem. Hudba začala hrát a ovčák musel poslouchat často posměšné vtipy na svoji osobu a čekat, až bubeník znovu udeří do bubnu.

Tanec Šátečková

Starší družička vyhlásila další tanec, při kterém připadla hlavní iniciativa ženám. Při Šátečkové

si ženy vybíraly tanečnický tak, že před začátkem tance a před vyvoleným tanečníkem prostřela tanečnice na zem parketu kapesník, klekla si na něj, načež se políbili a začali tančit.. Muzikanti při Šátečkové hrávali nejčastěji valčík Červený šátečku kolem se toč a taneční páry při tanci zpívaly. Během tance, v kterékoliv části, udeřil bubeník na buben, a to byl pro tanečnice povel, aby střídaly svoje partnery. Bylo nutné doslova uchytit volného muže pro další tancování, což znamenalo zase prostřít kapesník, následovala pusa a pokračování v tanci. Bývalo při tom hodně veselo a vtipkování. Svatební tancování pokračovalo dál, dlouho po půlnoci. Když už byli mladí ženáci více „ovínění“ a patričně rozdovádění, našel se někdy na některých svatbách mladší muž, který si obstaral a oblékl na sebe větší množství spodního prádla. Starší mládenec, který byl s ním domluvený, pak vyhlásil sólo „ Rum cu rum, rum cu rum, kde nedělá to co já, platí bečku piva“. Tento, řekněme tanec nebo hra, se prováděl pouze na svatbách. Zapojovali se do něho hlavně ti nejvíce rozjaření. Na začátku probíhal takto. Muzikanti hráli a zpívali „Rum cu rum ... atd., a iniciátor oblečený do více prádla obcházel tanečním krokem kolem sálu a ostatní odvážlivci v zástupu za ním. Když končil popěvek slovy ...platí bečku piva, odložil část svého oblečení na židličku uprostřed sálu a ti, co šli za ním, museli udělat totéž. Mnohdy to dopadlo tak, že někteří nejodvážnější jedinci, než by tu bečku piva zaplatili, zůstali uprostřed sálu v trenýrkách. Ženy pak s vřískotem a pištěním utíkaly ze sálu ven.

Stávalo se, že někteří hosté odešli už po večeři domů spát. Těmto se pak mohlo přihodit, že ti hodně veselí, kteří vydrželi tancovat a

veselit se až do rána, šli probudit spáče. Stávalo se, že některého spáče (určitě muže, který měl pro vtipkování smysl) uložili na žebřík a přivázaného donesli do hospody. V čele tohoto průvodu nesli na hůlce pověšenou rozsvícenou lucernu. Takoveto hry a vtipkování bývaly v minulosti na selských vesnických svatbách. Ráno, když se rozednívalo, tak obvykle svatba končila. Muzikanti přešli z hospody k domu ženichových rodičů a tam před domem zahráli: „S Pánem Bohem idu od Vás, neublížil sem žádnému z Vás“. Muzikantům na odchodnou ještě zavdali vína, každý z nich dostal výslužku a oni pak odešli domů. Jak už bylo zmíněno, bývaly svatby většinou v úterý nebo ve středu, zkrátka mimo pátek, protože mnohdy se hosté ještě druhý den scházeli do svatebních domů na oběd. Zvláště mladí se scházeli „na droby“ to je obírat vařená drůbeží křídla, krky a pod. Také chodívali „podkúvači“. Skupinka chlapců – svatebčanů navštěvovala děvčata ze svatby, aby je „podkúvali“. K tomu měli sebou bedýnku s hřebíky, nějakými podkúvkami, kladívkem, kleštěmi a naznačovali na noze děvčete podkúvání jako u koní. Bylo při tom hodně dívčího pištění a veselosti, protože chlapci byli rádi, když si mohli na děvče sáhnout. Svatební kuchařky se scházely ještě v neděli po svatbě ke společnému obědu a posezení.

Venkovské svatby bývaly velmi náročnou událostí hlavně pro svatební domy, ale jak čteme, také i pro svatební hosty.

Podle vzpomínek pana Václava Knápka (kapelníka vrbecké dechovky) a s přispěním paní Věry Šumberákové.

*listopad roku 2015
sepsal František Janošek*

Ve vrbeckém Hájku

Nedávno jsme si udělali výlet do Hájku. Zdál se mi takový malý, smutný, opuštěný i zanedbaný. Kdysi takový nebyval...

Celý rok si žil svým životem a poskytoval lidem blahodárný stín i bohatství plodů a dřeva.

Jen se zjara pár dnů objevilo sluníčko, roztály poslední zbytky zčernalého sněhu na mezích, už proudily do hájku davy lidí. Pod stromy habrů, hlohů a dubů rozkvetli první poslové jara: plicník lékařský se svými fialovo-modrými zvonečky, bílé sasanky, ale nejvíce nám voněly fialky. Bylo jich všude plno, až se to modralo. Natrhali jsme jich kytičku, přivoněli – ach to byla vůně! Bez kytičky fialek jsme z Hájku nešli. V trávě se to hemžilo různým hmyzem, sem tam zašustil pod nohama i had – byl to neškodný slepýš, ale stejně jsme před ním prchali. Zato obrovského brouka roháče, s velkými ostrými klepety, jsme brali do rukou a dráždili jej tak, že jsme mu mezi klepeta strkali nějaké dřívko.

Jaro pominulo, v Hájku se to začalo bělat konvalinkami, jež omamně voněly, a v trávě začaly zrást lesní jahody. Denně jsme se na jahody vypravovali. Brali jsme si na ně plechový hrníček.

Největší jahody – trávnice, měly dlouhý stonek a rostly ve vysoké kvetoucí trávě. Ty byly nejsladší! Na stromech hlohu jsme si trhaly oranžové plody – hložky, jež ale měly nevýraznou, spíše trpkou chuť. I bylinky do čaje se v Hájku sbíraly, říkali jsme jim čajovisko.

V létě hned brzy po ránu vyrazili do lesa houbaři. Hub bývalo daleko víc než dnes. Každý houbař v jedné ruce košík s nožkem, v druhé nějakou hůlku k prohrabování listů a hledání hub. Za chvíli se košík plnil hříby, kozáky, máselňáky, bedlami i holubinkami. Někteří znalí houbaři měli v koši i houby-prašivky a jiné, říkali jsme jim žabince. Neznali jsme je, a tak jsme je nechali na místě. Často jsme houby sbírali jen cestou z vinohradu v Krátkých či u Babí hory a hned byla doma smaženice.

Jak přišel do Hájku podzim, začaly se ozývat pily a sekery – dělalo se pod dozorem lesního dřeva na zimu. Listů z dubů zase sloužilo jako stlaní pro dobytek.

Těž jsme před Dušičkami chodili na boří – chvojí na věnce a kytice... Rostlo tam až vprostřed Hájku pár vysokých smrků. Boří bylo vzácné. V zahradách domů se moc jehličnaté stromy

nepěstovaly, zbýval jedině Hájek. Do dušičkových kytic se boří vázalo s chryzantémami, jichž bývaly plné zahrádky.

Zima v Hájku měla taky své kouzlo, jezdili jsme tam na sáňkách a domů je táhli, až na vrbecké věži začalo zvonit klekání.

Hájek jsme zkrátka milovali. Chodili jsme na procházku každou neděli po úzkém chodníčku vedoucím krajem lesa, byl tam blahodárný stín a krásně tam voněl vzduch. Ale také jsme se někdy v Hájku báli. Jak jsme zašli až hluboko do lesa – k dřevěné boudě pro hajného, jež mu sloužila jako azyl v případě špatného počasí, po těle nám přeběhl takový nepříjemný pocit a už jsme spěchali na kraj Hájku. Tam na hřišti po celý rok skotačila děcka ze Stráže, chodívali jsme tam i cvičit s paní učitelkou.

...tak jsem se zamyslela, krácejíc dnes cestou kolem Hájku, po níž sem tam drandí auta na Čejkovice. Občas spadne ještě ze stromu poslední list či kapka vody. Na věži se ozval podvečerní zvon, světla na Vrbici se rozsvítily a nezbyvá, než se vydat k domovu. Tak zase někdy na shledanou, Hájku!

Marie Kachyňová 2015

MUZEUM

BUDE O VÁNOČNÍCH SVÁTCÍCH
OTEVŘENO

26. 12. 2014 14.00 – 17.00 HOD.

28. 12. 2014 14.00 – 17.00 HOD.

KNIHOVNICE OBECNÍ KNIHOVNY VRBICE – Bc. KLÁRA BERANOVÁ

VYDÁNO 11.10. 2015 V ČASOPISE DUHA, V RUBRICE KNIHOVNICKÉ OSOBNOSTI JMK.

Zapeklitá cesta ke knihovně

Klára Beranová vystudovala střední odbornou školu, obor knihovnictví a informační služby. Svůj rozvoj chtěla dále věnovat vedení mimoškolního vzdělávání, volnočasových aktivit a andragogice, proto dále absolvovala bakalářské studium na Masarykově univerzitě v Brně, obor Sociální pedagogika a poradenství. Již tedy nepočítala, že by se k původnímu zaměření knihovnice někdy vrátila. Cesty osudů jsou ale zapeklité.

V rámci své praxe využila v roce 2012 nabídku starosty na zapojení se do tvorby Strategického plánu rozvoje obce Vrbice a začala pronikat do tajů chodu obce – a to nejen té úřednické, ale zejména komunitní. A bylo to setkání vskutku šťastné. V té době totiž „ležely na stole“ dva klíčové projekty, které pozitivně ovlivnily rozvoj obce Vrbice. Byla to stavba Centra volného času Kalubáček, které

vzniklo nástavbou nad mateřskou školou, a v němž knihovna měla být středobodem a spojovacím článkem. Původní knihovna se nacházela ve staré budově, která byla vlhká, popraskaná a přes soustavnou údržbu nevyhovující. Rozhodně by se toto místo nedalo nazvat ideálním pro setkávání občanů a pro činnosti dnes již v nové knihovně samozřejmé.

Obec zároveň nechtěla stavět novou budovu – ono se dobře staví, ale hůř se poté udržuje a provozuje. Došlo tedy k

nástavbě mateřské školy, ve které vznikly prostory pro novou knihovnu, herní místnost pro setkávání zejména předškoláků, keramická a rukodělná dílna a hudební zkušebna. Poslední dvě jmenované místnosti již byly oslím můstkem na druhý projekt, který ovlivnil další spolupráci – projekt přeshraniční spolupráce ČR-SR s partnerskou obcí Vrbovce s názvem „Od Pálavy po Myjavu, všeci tvoří a zpívají“. Tento projekt zahrnoval tradiční rukodělnou činnost – keramiku a hudbu. Společná práce a dobrá muzika uměly lidi vždy stmelit.

beseda o Tibetu - ochutnávka jídel

Není nad to být u zrodu něčeho tak zásadního. Vrbice je malá obec v srdci Modrých Hor, žije v ní něco málo přes tisíc obyvatel a je proslulá zejména svými sklepy v lokalitě Stráž. Zemědělství (zejména vinařství a vinohradnictví) je klíčovým odvětvím, které zásadně vytváří krajinný ráz okolo obce a ovlivňuje její chod v průběhu roku. I s těmito zdánlivě nesouvisejícími vstupy je nutno počítat a podřídit mu chod knihovny a CVČ Kalubáček.

Nová knihovnice byla postavena před několik nelehkých úkolů – přestěhovat knihovnu, razantně zredukovat a zatraktivnit knihovni fond, udělat z knihovny živý organismus a organizovat dění v CVČ Kalubáček. Dnes již můžeme tvrdit, že se jí tyto úkoly povedly, ale knihovnice i obec neustále plánují, jak dále toto místo zvelebovat a jaké nové a zajímavé aktivity svým občanům nabídnout.

Klára Beranová má dnes na starosti chod knihovny, organizaci akcí v knihovně, vedení kurzů keramiky, vedení kurzů v knihovně, kompletní tvorbu

Vrbeckého zpravodaje (sazba, grafika i tisk) a vedení obecní kroniky. To vše jí zabere tři čtvrtě úvazku, zbylou čtvrtinu úvazku působí jako vychovatelka ve školní družině při ZŠ Vrbice. Je tedy v přímém kontaktu s tou nejpočetnější skupinou, na níž je potřeba dnes stavět – s dětmi. Je aktivní také ve spolupráci s vrbeckými spolky, a

aby toho nebylo málo, stala se v roce 2014 také zastupitelkou obce. Mít knihovnici v zastupitelstvu je oboustranně výhodné. Jednak knihovna realizuje projekty adekvátně velikosti obce a jejímu rozpočtu, jednak zástupci obce sami poznávají, že knihovna je místem, které své občany může posunout v mnoha směrech dále.

Klára Beranová si neustále prohlubuje své znalosti a vyměňuje si zkušenosti se svými kolegyněmi. V minulosti se zúčastnila Knihovnického kurzu,

kurzu Služby knihoven, Efektivní komunikace se čtenáři nebo projektu BiblioEduca. Knihovnice se také se svou knihovnou zapojila do SKIP Velká Morava a do projektu Benchmarking knihoven. Obec se zúčastnila soutěže Vesnice roku 2015 a knihovna byla nominována do soutěže Knihovna roku 2015.

věku. Díky práci v základní škole a odborným praxím v mateřské škole má k dětem i jejich rodičům velmi blízko. V průběhu celého roku děti navštěvují knihovnu v rámci knihovnických lekcí, besed s ilustrátory a spisovateli. Knihovnu například navštívil Adolf Dudek nebo Jiří Šandera. Knihovnice spolupracuje na

knihovnice snaží i o netradiční akce, a tak se letos s dětmi zapojili do projektu Food Revolution Day, který byl zaměřen na podporu zdravé životosprávy a zdravého jídla. O letních prázdninách se uskutečnil pro děti ze základní školy příměstský tábor nazvaný Dobrodruzi v knihovně, kde se děti měly možnost seznámit s řadou aktivit, které se v budoucnosti mohou stát jejich stálými koníčky, poznat nové kamarády, rozvíjet důležité schopnosti a dovednosti. Prioritou byla podpora schopnosti spolupráce, správné komunikace a zdravého sebevědomí. Děti se také díky výletům mohly přirozeným způsobem seznamovat s přírodou, prohlubovat svůj vztah k ní a učit se ekologickým zásadám.

Pro dospělé čtenáře a uživatele vymýšlí knihovnice akce, kde se snaží zapojit spolky nebo zajímavé občany z obce a jejich přátele, kteří se podělí se svými zážitky z cest. Občané tak již mohli navštívit přednášku o Tibetu, Malawi, nebo přednášky Peklo Dakaru bratrů Chytkových. Velmi populární je také promítání dokumentů z projektu Jeden svět, Týden knihoven, Březen měsíc čtenářů nebo kurz práce na počítači Nebojte se počítače. Každé takové setkání je ve znamení pohody s kvalitním čajem či kávou, kterou si můžete kdykoliv v knihovně dát. Velmi netradiční akcí je i Degustace vín v knihovně spojené se seznamováním nových vinařských lokalit.

A nejbližší plány? Vzdělávání občanů v oblasti finanční gramotnosti, v problematice „šmejdů“, ale i v PC vychytávkách a nebo také v trénování paměti. V plánu je i knihobudka a projekty jako Geocaching nebo hra Exit room. I pro tuto knihovnu platí, že užívaný termín „neprofesionální knihovna“ není na místě!

Food Revolution Day

Velmi úzce spolupracuje s Městskou knihovnou Břeclav – útvarem regionálních služeb. Nabízené a poskytované služby pravidelně využívá a zúčastňuje se připravovaných akcí, porad a vzdělávacích aktivit.

O své práci říká: „*Mým cílem je nabízet pohodové aktivity, které budou naše občany sblížovat a rozvíjet. Z knihovny nechci jen půjčovnu knih, ale komunitní centrum, neutrální prostor pro jednání, vzdělávání, tvoření, ale také odpočinkovou zónu. Knihovna je pro mě spojovacím prvkem, který spojuje spolky, tvořivou činnost a obec.*“

Důkazem toho také je, že od roku 2015 se konají v knihovně veřejné zasedání zastupitelstva obce.

Knihovna je výzva

Největší část plánovaných akcí věnuje knihovnice dětem, a to jak předškolního, tak i školního

akcích i s vedením škol, a tak se zapojují do akcí jako je Noc s Andersenem, Už jsem čtenář – knížka pro prvňáčka, Čtenářské pasy nebo projekt Čteme celá rodina, který je zaměřen na děti, rodiče a prarodiče a bude sestávat z několika různých aktivit.

Stěžejní aktivitou projektu je čtení rodičů dětem, děti rodičům a prarodiče dětem. Tato čtení budou probíhat 1x za měsíc v odpoledních hodinách, kdy se děti, rodiče a prarodiče setkají v knihovně a začne předčítání dětských knih. Další podpůrnou aktivitou bude setkání dětí s ilustrátory a autory dětských knih. Tímto projektem se knihovna zapojila do celostátní akce „Celé Česko čte dětem“. Knihovnice aktivně usiluje o rozvoj dětského čtenářství, také navštěvuje 1x ročně hodiny čtení a zapojuje se s dětmi do projektu Čtení pomáhá.

Přes tyto klasické aktivity se

Nejlepší obecní knihovny Jihomoravského kraje

Slavnostní setkání knihoven obcí Jihomoravského kraje 2015 se uskutečnilo v Moravské zemské knihovně a na setkání bylo oceněno sedm knihoven obcí

hejtmana Jihomoravského kraje Ing. Stanislav Juránek, radní za oblast kultury Ing. Jiří Němec a ředitel MZK v Brně prof. Tomáš Kubíček. Předávání cen zpříjemnilo vystoupení hudebního seskupení Paradise trio ze ZUŠ Universum, ale i herec Cyril Drozda, který přednesl scénické čtení.

Klára Beranová knihovnice

Přesně tak zní název ceny, kterou Moravská zemská knihovna v Brně ocenila nejlepší obecní knihovny Jihomoravského kraje. V úterý 15. prosince 2015 jsme společně se sedmi knihovnami z Jihomoravského kraje převzali ocenění za významný přínos k rozvoji kulturního a společenského života obce.

Jihomoravského kraje z každého okresu. Slavnostní akce se konala za podpory Krajského úřadu Jihomoravského kraje. Úvodní slovo pronesl a ocenění předal náměstek

KNIHOVNA JINAK

„Zbořte mýty a ukažte ostatním, jak vedete knihovnu ve své obci“. Tak zněla výzva, která přišla ze Svazu měst a obcí k zapojení do jejich soutěže na facebooku k inspirování ostatních obcí – jak se dá knihovna dělat jinak.

K zapojení do soutěže bylo třeba poslat jednu fotografii z naší knihovny a popsat co u nás v obci děláme jinak. Zasláné fotografie i s popisem byly po dva týdny vystaveny na facebookovém profilu Svazu měst a obcí. A zvítězit měl nejzajímavější nápad, který dostane nejvíce označení „To se mi líbí“, obdrží ocenění „KNIHOVNA JINAK“ a také získá cenu od Svazu měst a obcí ČR.

Přemýšlela jsem, co opravdu děláme jinak než všude jinde, a vzpomněla jsem si na akci, kdy k nám do knihovny

zavítali Vinaři Vrbsice a udělali si v knihovně degustaci.

Díky Vám, kteří jste se do hlasování zapojili, naše akce získala krásných 81 hlasů. A i když jsme nezmítali (vítězná

knihovna měla u své akce 420 hlasů), jsem velice ráda, že jsme se zapojili. O knihovně se zase trošku víc ví a díky získaným hlasům vím, že se Vám u nás také líbí a podporujete nás.

Klára Beranová

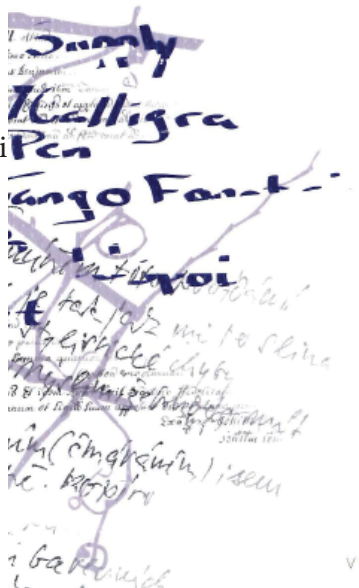
Soutěžní fotka

KNIHOVNA ROKU 2015

Naše knihovna byla nominována za Jihomoravský kraj do soutěže Knihovna roku 2015 v kategorii základní knihovna, o čemž jsem podrobněji psala v minulém zpravodaji.

Cena Knihovna roku 2015 se uděluje k ohodnocení dlouhodobých zásluh o rozvoj knihovnictví v obcích nebo mimořádného přínosu k rozvoji veřejných knihovnických a informačních služeb. Kategorie základní knihovna je určena především knihovnám v malých obcích, kde působí dobrovolní knihovníci, jako vyjádření veřejného uznání této prospěšné práce; předpokládá se již osvědčená návaznost na úspěšné umístění v soutěži Vesnice roku.

Vyhlášení soutěže proběhlo 8. 10. 2015 v Praze v Klementinu. Ze 13 knihoven jsme se umístili na krásném čtvrtém místě a získali ocenění od Svazu knihovníků a informačních pracovníků.

Svaz knihovníků a informačních pracovníků České republiky uděluje u příležitosti předání ceny Knihovna roku 2015

OCENĚNÍ

za moderní a kultivované prostředí komunitního centra obce, v němž se ideálně spojuje profesionální úroveň knihovnických a informačních služeb a výjimečně přátelská atmosféra místa setkávání

OBCNÍ KNIHOVNĚ VRBICE

(Kraj Jihomoravský, okres Břeclav)

knihovnice: Bc. Klára Beranová
starosta: Tomáš Bílek

V Praze 8. 10. 2015

Gold Roman

Mgr. Roman Glebisch, Ph.D.
předseda SKIP ČR

ČTEME CELÁ RODINA

Každý měsíc se scházíme v místní knihovně na akci „Čteme dětem“. Je to velmi pěkná a zajímavá akce. Jen je škoda, že si tak málo rodičů nebo i prarodičů najde čas. Scházíme se každý měsíc od září, vždy ve stejném složení a předčítáme dětem. První týden četla babička, druhý maminka a posledně nám velmi poutavě četl Adam. Moc se nám předčítání líbí. Knihovnice Klárka pro nás vždy vybere zajímavou knihu, u které se pobavíme a většinou i zasmějeme. Sedíme u kulatého stolu, posloucháme. Je to prostě prima.

Tak jestli jste o čtení nevěděli, přijďte za námi. Je potřeba, aby se děti v současné „počítačové“ době vedly ke čtení knih.

Čtení v roce 2016:

13.1., 17.2., 16.3., 13.4., 11.5.,
14.9., 12.10., 16.11., 14.12.

Jana Kadlecová

DRANÍ PEŘÍ

„Herzánová, počkej, neutěkej tak, dyť tě ani nemožu dohnat,“ ozvalo se za „Herzánků,“ když šla ráno z obchodu od Zelených. Herzánová se ohlídlá „To si ty, Mirková? Odkád' ideš?“ „Byla sem u stařenky, u tetičky a u Andulky, aby došly drat peří. Tož chcu říct aj tobě, esli bys odpoledna nemohla dojít drat.“ „Tož aj bych mohla, šak tata má odpolední, stejně tam sedím sama. Včil mu enom uvařím oběd a po obědě bych došla. A kolik nás bude a máš toho hodně? Já chcu taky drat, tak za týdeň.“ „Říkala sem ešče Herzánovej za našim, Lidě Poláškovéj, Lidě Lukášovej, susedce Fance a k temu tá stařenka s tetičkú Teklú a Andulkú Bukovskú, tak to za par dní zederem, mám toho míšek,“ odpověla Mařka Mirková - Janošková.

To už byly obě ženy u Herzánových dveří, kde se rozešly. Tetička Mirková si přehodila těžkou kabelu do druhé ruky a šla domů. Vařit nic nemusela, bylo po zabíjačce, tak dá do trouby jenom pár jelítek a jitrniček upíct, k tomu brambory vybere z pařáku, kde se vaří pro malé prasátko. Navrch dala pár pěkných, umyla je a teď je jen oloupe. Polévka „obarnica“ je v komůrce v hrnci, stačí ji ohřát, okořenit solí, majoránkou a česnekem. Teď, jak vycházela z uličky vedle svého domku, málem se srazila se svým mužem. Nesl na zádech pytel řepy a v ruce demižonek vína, ženským na zavdanou i na svaření.

Po obědě Mařka sklídila ze stolu, donesla z komory míšek s peřím, po hrstích opatrně peří vytahovala a nacpala plný hrnec, jež zakryla křidýlkou. Sotva jej postavila doprostřed stolu, mihl se stín za oknem do dvora. Ozvalo

se oklepávání sněhu z botů a ve chvílce se na prahu kuchyně objevila stařenka s tetičkou.

Jak se zavrtily, aby shodily vlnáky, hned se v kuchyni ochladilo. „Dobrý odpoledně! Už jsme tady až ze Šmidkova, začalo tam pořádně chumelit.“ „Vitam vás k nam! Tož honem zavírejte, dáte si trochu vřelej polívky, nebo jitrničku?“ „Né, jsme po obědě, to samý jsme od vás obědvaly,“ ozvaly se ženy jednohlasně. „Tož trochu čaju aspoň.“ „Čaj možeš nalít.“ Z kouta kuchyně se ozval strýc Mirek, „Trochu svařeného byste nechtěly?“ Stařenka se odhlídla: „Zatím né, neměly bysme ohebný prsty“ a už sedaly ženy ke stolu, každá nabrala hrst peří z hrnce a daly se do draní. V síni se ozvaly kroky a za chvíli byla světnice plná „bab.“

Jejich vlnáky málem zavalily strýce, jež v rohu na gauči četl noviny. „Ty s nama nebudeš drat?“ Hned si ho dobírala Polášková, která právě došla a už sedala do řady k ostatním...

Chvilku bylo ticho. Ženské ještě trochu drobila zima. Po chvílce, až se trochu ohřály, ozvala se Tekla Bařinová: „Tož kolik vám prase dalo sádla?“ „Ale dva štandlíky a ešče sem zalila oškvarky v hrnci,“ řekla Mařka. „Tož pěkný prasátko to bylo. Šak se jeden chválí, že měli z prasete až pět kotlů polívky,“ zasmála se tetička. „To naši susedi dyž zabijali,“ ozvala se kterási, „hónili prase po dvoře, nemohli ho chytnút, až jim spadlo do hnojiska předtým vyvezeného a nemohli ho odtáď vytahnúť.“ „Kemusi prej zas prase uteklo za humna do turkyniska a našli ho, až zjara vysekávali turkynisko.“

Z gauče se ozval strýc Mirek „To jední taky chtěli zabijat, otevřeli

prase a chlívek byl pryč.“ „Ale dej pokoj,“ ozvala se od stolu hospodyně. „Radši dones pár polen, ať se nenudíš, a přilož do kamen. Zrovna možeš aj popravít a pozametat snih. Už se stmívá, ať nemosíš potom ven.“ Strýc se, ač nerad, zvedl z gauče. Nechtěl, aby mu něco ušlo. Nejdřív vzal z kredence flašku a ženským nalil po stopečce slivovice, na sebe taky nezapomněl a v beranici a vatovaném kabátě vyšel na dvůr. Když se vracel s náručí dřeva, byl zachumelený od hlavy k patě. „Proboha, tam tak chumelí?“ ptaly se ženy. „To víte, v zimě to tak nekdy bývá, ale zato v lítě málokdy,“ odvětil strýc, jež byl veselá kopa a nikdy nezkažil žádnou legraci. Jen žena ho napomínla: „Běž dát radši temu prasátku a zavři slípky.“ Strýc přiložil do kamen, až to v komíně zahučelo, a šel ven. „Teti Teklo!“ ozvala se kterási směrem k Tekle Bařinové, známé vypravěčce příběhů ze života, „povykládejte nám něco!“ A tak si tetička vzala slovo: „Dělávala jsem v mládí na velkostatku Prechově za Moravským Žižkovem. Tam chodili za prací Valaši až z beskydských hor, aj Slováci ze Záhorí. Byli najímaní na sezónu při žňách, okopávali řepu, turkyň aj obilí. Možná, že je vám to k smíchu okopávat obilí, ale opravdu to tak bylo. Byly k temu určený takový úzký motyčky a tema se vypichovalo ostí a ostatní tráva v obilí. Na Prechově sem se naučila hromadu slovenských a valašských písniček a dověděla se kopy životních příběhů.“

Tetička se uvelebila na židli a dala se do vyprávění: „Na valašských horách kdysi tak seděly na přástvách ve světnici. Předli len na plátno a sedělo jich tam

ale tolí, jak nás tady. Vtem se otevřely dveře a v přítmí uviděly postavu – polednice to byla, nebo se to aspoň domnívali. Bylo to ale vpoledvečer a polednice chodí v poledně... Osoba byla sehnutá až k zemi, do obličeje jí vidět nebylo. Všecí se lekli, hrůza je obestřela. Chlapi, jež byli taky ve světnici, se vzmužili a kterýsi se optal ženské, co je zač a co chce. Moc jim nerozuměla, ale začala na nich mluvit po polsky. A tak se všecí dověděli, že bába šla k porodu kdesi v polských horách na samotu, na zpáteční cestě ve vánici zablúdila a došla až sem. Neví ani kde je a prosí o trochu čaju. Nechali tam bábu do rána a po rozednění ju chlapi vyprovodili na polskou hranicu, kde ju předali financom.“ Tetička domluvila, odkašlala, ostatní ženy si zhluboka vzdychly. „Ženský, až půjdete

dom, né abyste zablúdily hen na kobylský Hraničky, ať vás tam nedrapne Kobylák!“, ozval se strýc, jenž noviny dávno odložil do kouta, neboť věděl, že je dnes už nedočte... „Ty nám radši řekni, jak to bývá, dyž chodíš po tech zabijačkách!“ Ozval se hlas od stolu. „No bývá to barjak! Chtěl sem třeba po hospodynji, aby donesla mísu na droby. Donesla misku tak na pět vajíček. Nebo jednej sem se ptal, esli už vře voda, tož myslela, že na kafé. A mlýnek sem si nejradši nosil svůj, protože u jedných byla v mlýnku myška uschnutá. Dyž mně potom chtěli dat zabijačku, tvrdil sem, že my to nejíme.“ Žena Mařka mu skočila do řeči: „Řekni jim, jak se dycky ptáš, esli mám uvařený erteple, dyž ideš ze zabijačky. Většínú sem řekla, že ano. Tož nadělej přesňáků, maso nechcu ani vidět!“

Tetička Herzánová, jež se zatím nedostala ke slovu, říká: „ Máš to udělat jak já. Nekdy, dyž vařím erteple, tož si rovnú necham na drugej deň a udělám přesňáky.“ Ženské přikyvovaly a teta Anička, známá zpěvačka, jež dosud jen poslouchala, začala zpívat. Ostatní jí začaly přizvukovat. Mirková se pomalu zvedla, sedrané peří ze stolu nacpala do nové cíchy a podala misku s vodou, aby si ženy umyly ruce. Na stůl dala na talíři podbradek opečený dokřupava, škvarky a tlačenu, pecen chleba a babůvku, doprostřed postavila hrnec s čajem. V kuchyni to ztichlo. Po chvíli už se vlnáky z postele stěhovaly a ženské se s přáním dobré noci vydaly k domovu.

Marie Kachyňová 2015

Svítím vám dlouho.
Až dosloužím, patřím
do sběrné nádoby.

Do malé sběrné nádoby patří
kompaktní úsporné zářivky, výbojky,
lineární (trubicové) zářivky do 40 cm,
světelné zdroje s LED diodami.

Odevzdejte nefunkční zářivku **ZDARMA**
do sběrné nádoby **EKOLAMP**
ve sběrných dvorech, úřadech a obchodech.

ekolamp
www.ekolamp.cz

EKOLAMP s.r.o., infolinka: 810 888 100
www.ekolamp.cz

MUŽÁCI Z VRBICE - PŘEHLED ČINNOSTÍ V ROCE 2015

Rok 2015 byl pro nás plný očekávání, ne však co do množství veřejných vystoupení, ale co do zajímavosti prezentace našeho sboru a obce Vrbice.

24. 1. 2015 jsme vystoupili jako hosté Bartošova souboru na Valašském plese ve velkém kongresovém centru ve Zlíně. Před plně obsazeným sálem jsme zazpívali písničky z našeho regionu a část sboru se zúčastnila soutěže v převlékání do různých krojů, kde se umístila na prvním místě. Fotografie z plesu, ale také z ostatních akcí našeho sboru najdete na <http://www.vrbice.cz/fotogalerie-kulturni-akce>. Na oplátku jsme pozvali naše přátele ze Zlína na zpívání modrohorských mužáckých sborů na rozhledně Slunečná u Velkých Pavlovic.

Díky skvělému řidiči jsme se šťastně vrátili domů i přes sněhovou kalamitu, i když až za ranního kuropění.

Po skončení plesové sezóny nás čekalo zkoušení a trénování na natáčení pořadu „Putování za muzikou“ pro Českou televizi. Natáčelo se 15. 3. 2015 v sále kulturního domu na Vrbici. Doprovázela nás CM Jožky Šmukaře a jako hosté vystoupili Janička Otáhalova s Jožkou Šmukařem a Magda Mikulicová. Díky tvrdému tréninku jsme

natáčení úspěšně zvládli na „první dobrou“ a už se jsme se všichni těšili na termín uvedení na ČT2. Vysílání proběhlo 17. 10. 2015 za velké sledovanosti diváků a určitě se všem líbilo, o čemž svědčí mnoho telefonátů a e-mailů s gratulacemi.

16. 5. 2015 jsme se úspěšně zhostili pořadatelských povinností při pořádání tradičního zpívání modrohorských sborů na rozhledně u Velkých Pavlovic. Mimo mužácké sbory s Velkých Pavlovic, Kobylí, Bořetic, Vrbice a Němčiček jako hosté vystoupili členové Bartošova folklorního souboru ze Zlína. Všem se vystoupení „Bartošáků“ líbilo a myslíme si, že jsme pozvedli úroveň celé akce na vysokou kulturní úroveň.

13. 6. 2015 jsme uspořádali již 11. ročník zpívání mužáckých sborů v hodové boudě za kulturním domem Vrbecká dědina. Letos jsme si pozvali mužácké sbory z Kútů (SK), z Valtic, Dobrý ročník z Velkých Bílovic a Hornácko reprezentoval sbor z Louky. Sbory doprovázela CM Grande Moravia. Rodiče a prarodiče již tradičně potěšil vystoupením dětský folklorní soubor Kalubáček, pak následovalo překvapení pro diváky. Vystoupila paní Eva Pilarová, která jako dítě trávila na Vrbici prázdniny. Pak následovala beseda u cimbálu.

V září jsme vystoupili při tradiční vinařské akci Zarážení hory ve sklepní lokalitě Pod Větrákem a v říjnu jsme zazpívali na oslavě životního jubilea jednoho ze členů souboru.

V sobotu 14. 11. 2015 jsme přijali pozvání na svatomartinské slavnosti ve Velkých Bílovicích. Letos se setkání příznivců mladých vín nekonalo na Půrýnkách, ale na hodovém sóle. Letošní slavnosti byly s mezinárodní účastí folklorních souborů ze Slovenska, Maďarska a Chorvatska.

V tomto roce nás ještě čeká vystoupení žehnání mladých vín v kulturním domě na Vrbici.

Na závěr ohlédnutí za rokem 2015 bych chtěl podotknout, že jako mužácký sbor rádi udržujeme lidové tradice, rozdáváme radost písněmi z našeho regionu, reprezentujeme naši krásnou obec, hrdě oblékáme vrbecký kroj, ale není nám lhostejné lidské neštěstí. Proto jsme dne 4. 10. 2015 předali rodičům Tomáška H. finanční příspěvek 4.000,- Kč na zakoupení speciálního chodítka.

Přejeme všem našim příznivcům, sponzorům a občanům Vrbice šťastné prožití svátků vánočních a aby byl rok 2016 lepší než rok předchozí.

Za Mužáky z Vrbice: František Polášek

**24. 12. 2015
PŮLNOČNÍ MŠE SVATÁ 22.00 HOD**

**25. 12. 2015
BOŽÍ HOD VÁNOČNÍ 9.30 HOD**

**26. 12. 2015
SVÁTEK SV. ŠTĚPÁNA 9.30 HOD**

**1. 1. 2016
NOVOROČNÍ BOHOSLUŽBA 9.30 HOD**

KE STAŘENCE...

Je 2. prosince. Sedím u okna, něco zažívám a dívám se do zamračené oblohy. Sem tam spadne kapka vody, po sněhu ani památka. Nemrzne. Je vlezlý čas, dobrý tak akorát na chytnutí rýmy. Na stromě v zahradě se usadilo několik vran, vrabčáci ozobávají korálkově červené bobulky z keřů skalníku a sluníčko je schováno za mraky... Zasnila jsem se. V duchu vidím zasněžený kopeček na vrbecké Stráži. Bylo také prosincové ráno. Po Vrbici se proháněl severák, ve vzduchu vířily sněhové vločky, z komínů stoupal kouř. Maminka mě poslala za pochůzkou ke stařence na Šmidkov. Vyšla jsem k „našimu“ a vítr mě přímo udeřil do obličeje. Vedle našeho domku byla ulička – říkali jsme ji Bartova – vedle nás bývali Bártovi, tak asi proto. Touto uličkou jsme si zkracovali cestu do druhé uličky, odtud dál na Stráž, ke sklepu i do Hájků. V uličce už bylo nameteno sněhu a jak jsem z ní vyšla za „naše“, tam to teprve fičelo. Je to ulice otevřená

jako vrata přímo ke Kobylí a celý rok tam profukuje. Nikde nebylo ani živáčka. Na kopečku Stráži je mnoho domků stojících o samotě jako hrad, kolem obehnaných zídka, a teď byly jako zakleté pevnosti. Vypadalo to, jakoby Vrbice byla bez živáčka. Každý, kdo nemusel nutně někam ven, zatarasil se ve svém království

Stařenka se stařečkem na dvorku s pravnučkou Marcelkou

a jen sem tam bylo slyšet ze dvorka kroky, zaštěkáni psa a zakejhání hus. Šlapala jsem sněhem dolů k hospodě a dál na Šmidkov, kde měli stařeček a stařenka svůj domek. Hned mě u nich vítali, stařenka mi nalila do malovaného hrnku čaj z hrnce, jenž stál neustále na kamnech. Jé, ten voněl devatero bylinkami!

V létě je stařenka sušila. Byly v něm šípky, lípový květ, akátový květ, jahodové listy, jitrocel – psí jazýček, plicník lékařský, mařinka vonná – té jsme říkali Mařenka, v létě se spolu s plicníkem a jahodovým listím sbírala ve vrbeckém Hájků. Čaj voněl a sládl na jazyku medem, jehož mi tam stařenka dala celou lžící. Potom vběhla do komůrky a donesla odsud kulatý pecen chleba, zakrojila do něj a namazala mi krajíc, ani pusy jsem na něj nemohla otevřít. Namazala jej husím sádlem, jemuž jsme říkali kohútí mlíko. Stařeček, jenž četl u stolu pod oknem noviny, hned zvedl oči a ptal se mě, co je na Stráži nového. Vypila jsem čaj, snědla krajíc, vyřídila vzkaz od našich a pomalu jsem se zvedla k odchodu. Venku zatím začala úplná vánice: od hospody dolů do Zahrad to profukovalo a celou cestu na Stráž jsem šla proti větru. Doma mě přivítal už od branky pes a radostně se dal do štěkání. Divím se, že mě poznal, byla jsem zachumelená od hlavy k patě. A tak začala zima na Vrbici...

Marie Kachyňová, 2. prosinec 2015

OCHOZE MILENÉ....

... krásný verš z písně vrbeckého rodáka Antonína Michny. „Když jsem jel okolo, srdce mne bolelo“ - takovým pocitem asi trpěli všichni, komu není osud Vrbice lhostejný a kteří chtějí tento jedinečný kousek Země zanechat dětem a vnučatům v lepším stavu. Ti, co jeli okolo Ochozí na středisko, si nemohli té hrůzy nevyšimnout – vykáčený pruh lesa.

Dal jsem si tu práci a zjišťoval jsem, jestli je takový postup legální – bohužel ano (samozřejmě s podmínkou opětovné výsadby).

V poslední době téměř do každé schránky došlo několik

nabídek od „nevrbekých“ firem – koupíme les, koupíme půdu apod. Tyto firmy jsou mnohdy velmi aktivní v dražbách, exekucích apod. Nejde jim o přístup k půdě s péčí řádného hospodáře, o preferenci trvalých porostů – vinohradů, o pravidelné hnojení, zušlechťování půdy, o péči o meze apod. Lze se smutně domnívat, že jim jde o vytěžení, další prodej, směnu, nebo dokonce vydírání zemědělce hospodářícího v daném bloku. O zaměstnání a pracovních příležitostech pro místní raději pomlčím. Co je bohužel nejhorší – většinou se s nimi nejde

rozumně domluvit, dojit ke kompromisu a z dlouhodobého hlediska rozumnému řešení pro obec jako takovou.

Proto velmi prosím (opravdu prosím, protože nic jiného nemohu) všechny, kteří zvažují prodej pozemku či lesa, kontaktujte některý místní zemědělský subjekt, nebo obec. **Určitě společně najdeme nějaké rozumné řešení, abychom se našim dětem a vnučatům jednou mohli podívat zpřímá do očí.**

Tomáš Bílek – Vás starosta

CO JE ZA NÁMI A CO PŘED NÁMI?

S koncem roku bych Vás rád v kostce informoval o tom, co se v průběhu tohoto roku podařilo udělat a co je doposud před námi.

Není snad jedince či domácnosti, kterého by se nedotkl projekt Kanalizace a ČOV. S ním souviselo i několik dalších prací – revitalizace depotní skládky sutí, oprava některých místních komunikací, instalace obrubníků podél hlavní komunikace (v té části, která byla opravovaná). V horizontu 3 let bude potřeba opravit chodníky, některé dostavět a dostavět odstavné plochy u silnic.

V letošním roce jsme také bojovali se suchem, zejména u výsadby travních ploch – hodové sólo, farská zahrada a několik kusů dřevin v obci – dopady sucha budou řešeny v jarních měsících. Bohužel díky suchu se projekty související s retencí vody v krajině stávají smysluplnějšími. Samotná retenční nádrž bude napuštěna, jakmile budeme mít jistotu, že z obce tečou čisté dešťové vody. V průběhu zimy bude dobudovááno zelené parkoviště

na cestě ke Studýnkám. Tato část obnovy zeleně je plně v režii obce a musela být pozdržena z důvodu budování a propojování kanalizace pod plánovanou stavbou. Kanalizace a ČOV, retenční nádrž i obnova zeleně byly spolufinancovány z dotace z fondů Evropské unie a Státního fondu životního prostředí.

V průběhu podzimu bylo v obci instalováno nové veřejné osvětlení. Zbývá doinstalovat jen několik světel ke Studýnkám (z důvodů nových rozvodů) a jedno světlo na Stráži (z důvodu trasování přes transformátor). V tuto chvíli se snažíme doladit „porodní bolesti“ spojené s regulací. Dalším projektem v testovacím provozu je vytápění KD Vrbice štěpkou z vinohradů. Oba tyto projekty byly spolufinancovány s dotací, kterou jsme obdrželi díky titulu Vesnice Jihomoravského kraje roku 2014.

Projekt zateplení školy a stavby hasičské zbrojnice je podporován Jihomoravským krajem. Rádi bychom v průběhu letních prázdnin také zvládli komplexní opravu elektroinstalace v mateřské

škole, spojenou s novými omítkami a novými podlahami. I na tento projekt bychom rádi využili některý z dotačních titulů.

Je za námi i před námi spousta společenských a kulturních akcí – akce knihovny, CVČ Kalubáček, akce přeshraniční spolupráce, podpora spolkové činnosti, podpora akcí školy a školky – ani ty se neobejdou bez podpory obce.

K těmto všem projektům je nutno zajistit standardní chod obce – sečení trávy, zemetání, odpadové hospodářství, péče o hřiště, udržovací opravy, údržba strojů a zařízení a do toho nyní i provoz ČOV. Jakékoliv škody na obecním majetku, nepořádek v obci (zastávky, odpadky), černé skládky, vandalismus, špatné třídění odpadů, nadstandardní požadavky jednotlivců apod. jsou pro nás zvýšenými náklady (mzdové i materiálové), které výše zmíněné projekty zdržují, prodlužují a odčerpávají finance, které potřebujeme na splácení závazků a na další rozvoj obce.

Tomáš Bílek – Vás starosta

ŠITÍ KROJŮ NA VRBICI

„Ač každý v jiném kroji, přátelství nás pojí“, tak zní název projektu, který souvisel s kroji a s přeshraniční spoluprací s obcí Vrbovce. V letošním roce jsme na něj navázali kurzem Šití krojů. Kurz začal první páteční podvečer v listopadu a pokračuje každý týden v prostorách CVČ Kalubáček.

Kurz je určen všem, kteří se zajímají o tvorbu a údržbu vrbeckého kroje. Kurzy jsou bezplatné a v jejich průběhu je možné vytvořit si součásti kroje určené pro vlastní potřebu.

Pravidelně se zde schází asi 7 zájemkyň, které v současné době pracují na babském všedním i svátečním kroji.

Klára Beranová

ČESKO ZPÍVÁ KOLEDY

Středeční podvečer 9. prosince byl ve znamení celorepublikové akce Deníku Česko zpívá koledy. Vrbice se účastnila již podruhé a předcházelo jí vystoupení dětí z folklórního kroužku Kalubáček a dětí ze základní školy. Vše se neslo v duchu blížících se Vánoc. Nejmenší děti z Kalubáčku předvedly pásmo o narození Ježíška, starší zavzpomínaly na svatého Martina a školáci zazpívali vánoční písničky proložené vyprávěním a vzpomínáním na staré časy. Všechna vystoupení se moc líbila a děti, vyučující i vedoucí souboru sklidili zasloužený potlesk.

V 18 hodin se sálem rozezněly koledy a všichni, kdo v sále v tento okamžik byli, se

shodli, že zpívající plný sál byl nádherným zážitkem a skvělým naladěním vánoční atmosféry.

Po zpívání proběhlo v přísálí setkání seniorů se zástupci obce spojené s posezením, občerstvením a s předáním dvou nových laviček, které budou v nejbližší době umístěny na vybraných místech Vrbice - lokalitu vyberou sami senioři.

Renata Horáková

MEDAILE ZA KREV

Krev plní v současné medicíně nezastupitelnou a stále rostoucí roli. Nelze ji uměle vyrobit. Je třeba např. při těžkých úrazech, řadě operací (zejména plicních, cévních, ortopedických, transplantacích), léčbě otrav. Ale i celoživotně jsou na ni odkázáni např. lidé léčení umělou ledvinou, lidé se zhoubnými nemocemi krve. Léky z krve vyrobené jsou nezbytně nutné pro nemocné s poruchami srážlivosti (např. hemofilici), léčbu poruch obranyschopnosti, léčbu popálenin a v řadě dalších situací. S rozvojem dalších léčebných metod roste stále i potřeba krve získávané od dárců. V průměru dostane každý občan za svůj život 4x krevní transfúzi a 12x preparát vyrobený z krve!

Darovat krev může každý muž 1x za 3 měsíce a žena 1x za 4 měsíce. K této formě pomoci se

rozhodla i řada vrbeckých občanů. A někteří z nich za tuto pomoc dostali čestné uznání. V listopadu byli oceněni Michal Bukovský, Radek Michna a David Šimeček.

Český červený kříž a hematologicko-transfúzní oddělení břevlavske nemocnice dárce krve oceňují za čtyřicet bezplatných odběrů krve. Dárci krve dostali zlatou medaili profesora Jana Janského a dárek.

Klára Beranová

KANALIZACE A ČOV ANEB JDEME DO FINÁLE

Obec Vrbice je momentálně ve zkušebním provozu stavby kanalizace a ČOV. Jaká je momentálně situace, co v tuto chvíli nastane a jaké jsou další otázky týkající se provozu?

Jak jsme dnes na tom?

Doslova vše v pořádku má jenom hrstka občanů (resp. domácností nebo majitelů nemovitostí). Co je myšleno tím vše v pořádku? Je to řádně zpracovaný projekt, ke kterému se vyjádřily všechny dotčené orgány a správci sítí, řádně vydaný územní souhlas a řádně provedené napojení na kanalizaci odsouhlasené zástupcem obce. Toto k dnešnímu dni splnila doslova již zmíněná hrstka občanů.

Druhá část (početná skupina) má projektovou dokumentaci, ke které se již obec vyjádřila, ale nemá doposud nashromážděná požadovaná vyjádření, tudíž nemá ani územní souhlas. Po dohodě s obcí (jelikož zájem obce je abychom společně došli ke kýženému cíli 100% napojení co nejdříve) se i tyto domácnosti postupně

připojovaly a přizývaly zástupce obce k samotnému napojení.

No a co zbytek? Ten do konce týdne obdrží od obce obsílku s opravdu poslední výzvou k připojení a konání všech kroků s tím spojenými. Pokud ani do 15. ledna nebude od těchto hříšníků žádná reakce, bude se muset jejich situace řešit již opravdu radikálním způsobem – dotčným bude vyzván k prokázání vývozu odpadních vod (všichni víme, jakým způsobem se doposud vyvážely splašky a s jakou frekvencí jezdí na Vrbici fekální vozy) a bude provedena kontrola napojení na dešťovou kanalizaci. O tom, že bude třeba provést některé výše zmíněné kroky, byli všichni občané informováni rapidně dopředu – zasedání zastupitelstva, hlášení, vývěska a samotné zpravodaje. Navíc tvrdit, že nikdo nic nevěděl, když byla obec více než rok totálně rozkopaná a byl omezen provoz v celé obci – to lze považovat za vrchol drzosti. Uvědomme si, že pokud nesplníme požadovaná kritéria projektu, doplatíme na to všichni – i ti poctiví. Proto veřejně

oznamuji – konec tolerance a dosavadních kompromisů!

Co bude následovat po Novém roce?

V průběhu ledna obec stanoví finální výši stočného a způsob jeho výběru, zároveň bude muset být schválena smlouva - a sice dva druhy - občan – obec a firma (živnostník) - obec. Je nutno splnit veškerá kritéria při stanovení stočného – finanční ekonomická analýza apod. Smlouvy budou uzavírány od 1. února. Ti, co jsou již nyní poctivě napojeni, nebudou dosavadní provoz v žádném případě platit – je nesmysl, aby na svou poctivost dopláceli.

V průběhu měsíce ledna uspořádáme den otevřených dveří na ČOV. Občané si tak budou moci prohlédnout samotný provoz, poznají, o jak velké a složité zařízení se jedná, snad pochopí (budou-li aspoň trochu chtít), že se neprovozuje „samo“ a že na tom obec nebude „vydělávat“ – jak jsem se již několikrát dozvěděl. Hlavně ale občané uvidí, co z naší obce doposud teklo.

Tomáš Bílek – Váš starosta

Nebraňme se ekologii, vyplatí se nám to

Mnozí z nás považují pojmy jako ekologie, společenská odpovědnost nebo ochrana životního prostředí za něco moderního a líbivého, s čím přicházejí eko-nadšenci v posledních letech.

Jde však o velký omyl, ochranou přírody se lidé začali zabývat už v průběhu 19. století, sice nepoužívali termíny „ekologie“ a „společenská odpovědnost“, ale již tehdy si uvědomovali, že se krajina v Česku v průběhu staletí

hodně změnila a v důsledku lidské činnosti na mnoha místech i značně poškodila.

Osvícení šlechtici proto začali na svých panstvích zřizovat přírodní rezervace, kde bylo zakázáno hospodařit a obdělávat půdu. Nejstarším chráněným územím v Česku a zároveň i nejstarší přírodní rezervací v Evropě je Žofínský prales, který byl vyhlášen již roku 1838 na panství Buquoyů.

V dnešní době si už nevystačíme jen s vyhlášením chráněných

území, je potřeba dělat víc. Firmy při svém provozu přemýšlejí, jak ušetřit energie, nejen z důvodu ekonomických, ale také proto, aby šetřily ubývající přírodní zdroje. V kancelářích svítí úsporné světelné zdroje, budovy dostaly zateplení, řada firemních materiálů zůstává jen v elektronické podobě, tiskneme jen to, co je opravdu důležité.

Stejně odpovědně se chovají i města a obce. Rekultivují zanedbané plochy, ze svých

rozpočtů přispívají na zachování linkových autobusů a vlaků, nahradily veřejné osvětlení za úspornější světla, podporují místní firmy, motivují spoluobčany k důslednému třídění odpadů. Recyklace může pro obec znamenat důležitou úsporu. Zatímco netříděný odpad musí obec předat specializované firmě, která si nechá za jeho likvidaci dobře zaplatit, zpětný odběr elektrozařízení nabízejí kolektivní systémy zcela zdarma.

Zpětný odběr vysloužilých elektrozařízení a jejich následná

recyklace se vyplácí hned dvakrát: umožňují totiž opětovně využít materiály a šetří přírodní zdroje. Druhotné suroviny získané z recyklace jsou levnější, než nová těžba. Navíc recyklace zamezí úniku škodlivých látek (například rtuti ze zářivek) do přírody.

Zpětný odběr zářivek pro naši obec zajišťuje již několik let kolektivní systém EKOLAMP, který v České republice vytváří hustou síť sběrných míst, přispívá na provoz sběrného místa, zajišťuje přepravu sběrných nádob do recyklační firmy i samotnou

recyklaci. Díky tomu ušetří obec Vrbice finanční prostředky, které bychom jinak museli utratit na likvidaci nebezpečných odpadů.

Ročně se prostřednictvím kolektivního systému EKOLAMP podaří recyklovat kolem 5 miliónů kusů zářivek a výbojek. To představuje 25 - 30 kg toxické rtuti, která by jinak mohla znečistit vodu o objemu téměř dvou Lipenských přehrad. Pomozte i vy chránit své zdraví a přírodu našeho města a nevyhazujte úsporky do koše.

Mapu sběrných míst naleznete na www.ekolamp.cz.

KNIHOVNA INFORMUJE

VF NEBOLI VÝMĚNNÝ FOND Z MĚSTSKÉ KNIHOVNY BŘECLAV

Co to je VF? Knihovny mají možnost vybrat si soubor jakýchkoliv knih z výměnného fondu a zapůjčit si ho na dobu půl roku.

I naše knihovna tuto možnost využívá a pravidelně několikrát do roka soubor knih s označením

VF v knihovně vyměňujeme.

Chtěla bych tímto požádat všechny čtenáře, co mají doma knihy s označením VF, aby po vánočních prázdninách tyto knihy vrátili, protože pokud všechny knihy s tímto označením naše knihovna nevrátí nebudeme si

již výměnné soubory půjčovat.

Děkuji! Knihovna bude po Vánocích otevřena od 4. 1. 2016

Přeji krásné prožití svátků vánočních a šťastný nový rok 2016.

Klára Beranová

CO BUDE ZA VAŠIMI DVEŘMI

ZÁLEŽÍ NA VÁS

Třídte odpad, chráníte tím přírodu i ve vašem okolí

www.jaktridit.cz

MATEŘSKÁ ŠKOLA

MATEŘSKÁ ŠKOLA VRBICE 1985 – 2015

V září jsme oslavili 30 let od otevření nové budovy....

V roce 1982 se začíná v akci „Z“ stavět nová mateřská škola. Stavba byla investována z finančních prostředků závodů, v kterých pracovali občané Vrbsice. Rozpočet na stavbu činil 3 000 000,- Kč a občané zde odpracovali 35 000 brigádnických hodin. Postupně se dokončují práce na velmi pěkné a prostorné zahradě mateřské školy. Od tohoto roku je Mateřská škola Vrbsice pod správou Jednotného zemědělského družstva Družba se sídlem v Kobylí a to financuje provozní zaměstnankyně. Pedagogové pod vedením paní ředitelky Anežky Stanické zůstávají státními zaměstnanci.

Ve školním roce 1989/1990 přechází mateřská škola

opět pod správu Okresního národního výboru v Břeclavi, dochází k výměně provozních zaměstnankyň. Do funkce ředitelky v roce 1991 nastupuje paní Bohumila Bařinová. V témže roce se zřizuje školní jídelna a začíná se vařit pro Základní školu Vrbsice a veřejnost. V roce 2002 se stává mateřská škola příspěvkovou organizací, zřizovatelem je obec Vrbsice.

První větší rekonstrukce proběhla v roce 2004, kdy byla provedena generální oprava školní kuchyně. Další oprava následovala v roce 2007 výměnou oken a následně dveří.

V roce 2011 byla kompletně zrenovována školní kuchyně i s výměnou spotřebičů a vybavením. Začíná se s

postupným obnovováním a vybavováním školní zahrady.

V roce 2012 se nad mateřskou školou staví CVČ, budova je zateplena s barevnou fasádou. Všechny rekonstrukce jsou financovány naším zřizovatelem obcí Vrbsice a některé s pomocí dotačních programů.

Současný kolektiv mateřské školy je veden paní ředitelkou Janou Kadlecovou, máme 4 pedagogické a 4 provozní pracovnice. Staráme se o 50 dětí, snažíme se dětem vytvořit příjemné prostředí se spoustou hraček, moderních pomůcek. Rodiče i zřizovatel jsou nám partnery, na které se vždy v případě potřeby můžeme obrátit.

USPÁVÁNÍ BROUČKŮ

Za okny mlha, déšť a ze stromů již pomalu opadávají poslední listy, jež jsou barveny těmi nejkrásnějšími barvami podzimu. Lidé sklízí poslední dary, které jim pole i stromy přichystaly. Nejen příroda, ale i zvířátka se pomalu připravují na nastávající

zimu. Dokonce i ti nejmenší – naši broučci. Dali jsme si záležet, aby každý brouček, beruška, či dokonce pavouček vypadal jako doopravdivý. Byli málem k nerozeznání, ale opravdu byli vyrobení dětmi z papíru, barviček a skořápky od ořechu.

Dne 22. 10. 2015 jsme se všichni sešli před školkou, nejen tedy rodiče a jejich děti, s některými totiž přišla babička nebo dědeček. Což je opravdu skvělé, že si každý, kdo mohl a chtěl, našel čas a strávil s dětmi i s námi hezkou chvíli. Ptáte se, jak takové

uspávání broučků probíhá? To je přece jednoduché. Každá máma, každý táta ví, že člověk se rád uloží do peřinek, když si užije svůj den naplno, do poslední kapičky.

Rodiče jsou většinou znavení z práce, no a děti zase z hraní. To je taková jejich malá práce. Proto paní učitelky připravily pro děti různá zvířátková stanoviště, u kterých děti plnily úkoly. Po splnění posledního úkolu si děti vzaly

své vyrobené zvířátko a šlo se uspávat. Jistě to znáte, také Vás maminky a tatínci doma přikrývají peřinou. My peřiny sice neměli, ale za to jsme měli ty

nejvoňavější lístky stromů, které jsou pro broučky více příjemné. Uložili jsme broučky pod borovici, která hrdě roste u naší mateřské školy. Zaspávali našim nejmenším zvířátkům ukolébavku. Nakonec jsme se s nimi rozloučili a rozsvícenými lampičkami jim posvětili na cestu do zimního spánku. Krásně spinkejte, broučci. Na jaře se zase setkáme. Nám se již také pomalu zavírají očka. Dobrou noc.

Veronika Chramostová

ADVENTNÍ ČAS V MŠ

„Vánoce, Vánoce přicházejí, těšme se, radujme, koledy si notujme“. A právě koledy zní z naší mateřské školy už od poloviny listopadu. Připravujeme se na první adventní neděli, kdy se rozsvěcuje „vánoční strom“ u kulturního domu. Tím začíná ta pravá předvánoční atmosféra.

Aby nám čas k Vánocům rychleji ubíhal, tak si 1. prosince

vytvoříme adventní kalendář. V něm nám Ježíšek nechává každý den nějaké překvapení s úkolem. Například děti mají vyrobit andělíčky, kterými pak vyzdobí třídy. Dalším úkolem

bylo zhotovení pekla s čertíky, abychom se postupně připravili na příchod početné čertí družiny s Mikulášem a andělky. Mezi největší překvapení patří vánoční stromeček, který je ve školce s velkým předstihem, aby si ho děti užily. Letos máme vyzdobenou i borovici v zahradě pod kterou spinkají naši broučci.

Každý den čteme Vánoční příběhy, seznamujeme děti se zvyklostmi, pranostikami i s příběhy svatých - Martinem, Ondřejem, Kateřinou, Barborkou, koho jsou patroni. Třeba už víme, že Barborka je patronkou havířů a všech, kteří mají nebezpečné povolání, a taky dětí.

Při vycházce na její svátek 4.12. jsme si utrhlí větvičku třešně. Budeme čekat, jestli nám do Štědrého dne rozkvetne. Ale už teď děti přemýšlí, když rozkvetne, kdo se nám příští rok vdá.

Pro babičky, dědečky, tety,

strýce jsme si připravili „Vánoční besídku“ s příběhem o narození Ježíška, předali jim dárečky.

A co nás ještě do Vánoc čeká? Přece tradiční pečení vanilkových rohlíčků, vánoční tvořeníčko s maminkami, besídka pro rodiče. Zajdeme do lesa zanechat zvířátkům nadílku. Přijede k nám pan Čabala s Vánočním příběhem, na něj se všichni moc těšíme. Stejně tak se těšíme do Velkých Bílovic na adventní vystoupení LŠU. Než se nadějeme, Vánoce jsou tady a s nimi nový rok 2016.

Všichni z naší školičky přejeme pohodové, klidné Vánoce, hodně zdraví a štěstí v roce 2016.

Jana Kadlecová

JAK NA DĚTSKOU ÚZKOST

Já nechci, já se bojím to jsou slova, která často slyšíme od dětí předškolního věku. K dětskému věku strach z toho, co neznám a čemu nerozumím patří. Situační úzkostí projde každé dítě a má na ni právo. Může se projevat v různých formách. Často bývá spojena s prvním odloučením od maminky i s pobytem v neznámém prostředí. Některé děti jsou osobně úzkostněji laděné, raději se drží spíš v pozadí. Nikdy nic nezkusí přímo, potřebují se ujistit, že to, co mají dělat je dostatečně bezpečné. Vždy je nutné takovým dětem vše dostatečně vysvětlit, ukázat jim,

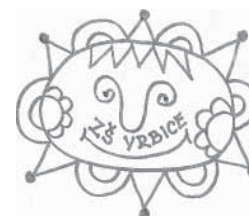
jak se dá neznámá situace řešit. Musíme je převést přes záležitosti, které jim způsobují úzkost. Podporu v úzkostném okamžiku by měla dávat nejbližší osoba. Pokud se úzkost překoná, musíme dítě hlasitě ocenit. Říct mu, jak je šikovné, jak se mu to povedlo. Pokud se dětskému strachu příliš ustupuje, může se úzkost postupně stát součástí dětské manipulace. Nejčastější obětí jsou právě rodiče. Ve výchově bychom měli klást důraz na překonání úzkosti, ne v ní dítě podporovat, a pokaždé se s ním dlouho mazlit, aby úzkost nemělo. Pak velmi rychle vzniká podmíněné spojení a

účelová reakce, protože mazlení je příjemnější než čelit tomu, čeho se bojím. Až dítě zjistí, že když se bojí, je mu věnována zvýšená péče a ještě je mu prominuto, co má udělat, může se naučit strach používat účelově.

Dodnes někteří rodiče děti straší čertem. Podle doktorky Halíkové je to projev výchovné bezradnosti. Dítě by mělo jednoduše poslechnout proto, protože tady velím já. Ten, kdo vychovává, nese za výchovu zodpovědnost a je dobré, když se najde čas a vše se dítěti dostatečně a jasně vysvětlí.

Zpracováno z Informatoria

ZÁKLADNÍ ŠKOLA

ZÁKLADNÍ ŠKOLA VRBICE DĚKUJE:

- Markétě Fridrichové za upečený dort do soutěže ve sběru šípků
- Zbyňkovi Salajkovi za dřevěné podložky na svícny na jarmark
- Katce Neubergerové, Pavle Zálešákové, Jarmile Zálešákové, Daně Prudíkové, Jaroslavě Poláškové a Broňce Bílkové za pomoc s tvořením výrobků na vánoční jarmark

SBĚR ŠÍPKŮ

Do soutěže se zapojilo 48 žáků a celkem nasbírali 366 kg šípků.

„Nejlepší sběrači školy“

1. Grůzová Nikola – 33,8 kg
2. Grégr Matěj + Magdalena – každý - 24,5 kg
3. Knápek Matouš – 23kg
4. Veverka Vilém - 20 kg
5. Salajka Šimon – 19,6kg
6. Rabušicová Kateřina – 19,18 kg
7. Veverková Julie – 18,6kg
8. Příbyl David – 15,1kg

Letos vyhráli prvňáci

„Vítězná třída“

1. místo – 1. třída – 116,49 kg
2. místo – 2. třída – 86,68 kg
3. místo – 3. třída – 71,65 kg
4. místo – 5. třída – 52,76 kg
5. místo – 4. třída – 31,084 kg

„JEDNOTLIVCI V RÁMCI TŘÍD“

I. TŘÍDA

1. Grégrovi M.,+ M. 24,5 kg
2. Salajka Š. 19,6 kg
3. Horáková S. 15,6 kg
4. Vajbar M. 9 kg
5. Střeštíková A. 6,7 kg
6. Varmužová H. 5,5 kg

II. TŘÍDA

1. Grůzová N. 33,8 kg
2. Veverka V. 20 kg
3. Hošek J. 9,5 kg
4. Havelková E. 7,20 kg
5. Michna J. 6,6 kg
6. Lukášová K. 5,3 kg

III. TŘÍDA

1. Knápek M. 23 kg
2. Příbyl D. 15,10 kg
3. Janošek V. 7,3 kg
4. Střeštík E. 6,7 kg

IV. TŘÍDA

1. Vajbarová E. 9 kg
2. Babyč A. 5,425 kg
3. Babyč A. 5 kg

V. TŘÍDA

1. Rabušicová K. 19,18 kg
2. Veverková J. 18,6 kg
3. Hošek D. 4,8 kg

CESTUJEME PO EVROPĚ

U nás ve škole se neustále něco děje. Tak například, i když sedíme v lavicích, virtuálně cestujeme světem. V rámci vlastivědného učiva o Evropě si pro naše děti pan **Radek Varmuža** připravil přednášku „Cestování po Evropě“. Zajímavé a poutavé vyprávění o svých cestách Evropou pan Varmuža

nabídl formou prezentace, která byla doprovázená jeho slovem a fotografiemi z cest. Děti ze 4. a 5. ročníku se rázem ocitly v zemích Skandinávie, také ve Velké Británii, na jihu Evropy, a to ve Španělsku, Itálii a Portugalsku i v okolních státech České republiky Francii a Německu. Dozvěděly se informace o charakteru každé země. Mohly zhlédnout

významné budovy, zajímavá místa i krásnou krajinu. Na závěr děti dostaly prostor ptát se na různé otázky, na které pan Varmuža velmi ochotně odpověděl. Tímto bychom chtěli poděkovat panu Radku Varmužovi za ochotu podělit se o zážitky z cest, za výbornou spolupráci se školou a příjemnou přednášku pro děti.

Markéta Veverková za celý pedagogický sbor

NA NÁVŠTĚVĚ V PTAČÍM SVĚTĚ

Vždy na podzim a na jaře navštěvují naši žáci Ekocentrum Trkmanka ve Velkých Pavlovicích. Tentokrát nás koncem října pracovníci Ekocentra přivítali v nové přístavbě a připravili pro děti program s názvem „Ptačí svět“. Děti se dověděly mnoho informací a zajímavostí o ptáčích. Program byl opět velmi pestrý a poutavý, přizpůsobený mladším i starším žákům. Chlapcům i děvčátům se výuka moc líbila a z Ekocentra si odnesli zajímavé postřehy a zážitky. Návštěva

Ekocentra se pro žáky naší školy stala oblíbeným a dnes už pravidelným zpestřením výuky. Už teď se těšíme na další návštěvu na jaře.

*Petra Veverková
vychovávající 2. ročníku*

V Ekocentru

VĚTRNÍKOVÝ DEN 2016

Roztočit foukáním větrník je pro většinu lidí hračka. Pro nemocné cystickou fibrózou ale mnohdy nepřekonatelná překážka. Akce „Větrníkový den“ pro nemocné má za cíl upozornit na ty, kteří touto vážnou nemocí trpí. Akce se koná každoročně 21. listopadu.

V letošním roce jsme se zapojili již po druhé s dětmi, které navštěvují družinu a místní knihovnu. Způsob byl jednoduchý – každý si vyrobil jeden nebo více větrníků z papíru, které jsme nalepily na dva velké. Děti jsme u

tvoření vyfotily a potom fotky poslaly na nadační adresu.

Výsledkem bude jedno velké umělecké dílo.

Pořadatelé akce se rozhodli, že

všechny soutěžní fotky dají na svůj facebookový profil do alba pod názvem Větrníkový den 2015, a Vy sami si rozhodnete, které fotky budou odměněny. Fotky, které budou mít nejvíce „to

se mi líbí“, ZVÍTĚZÍ! Hlasování bude ukončeno k 21.12. 2015. Výsledky se dozvíte na FB profilu a na webu <http://www.cfklub.cz/>.

Způsobů, jak můžete pomoci lidem, kteří to potřebují, je celá řada. Proč se třeba právě nezapojit do této akce?

*Lucie Grégrová a
Klára Beranová
vychovatelky*

„MOKRÉ VYSVĚDČENÍ“

První vysvědčení tohoto školního roku je na světě. Ptáte se jaké? No přece „MOKRÉ“! V pátek 20. listopadu žáci 3. a 4. ročníku zdárně ukončili výuku plavání v hustopečské plavecké škole. Pod vedením zkušených instruktorů si osvojili základy správného dýchání při plavání, potápění a skoků do vody. Zdokonalili

se také v jednotlivých plaveckých stylech, jako jsou prsa, kraul a znak. Všichni naši „plaváčci“ získali nezbytnou plaveckou přípravu včetně znalostí o

dopomoci tonoucímu. Věřím, že na tyto chvílky budou děti dlouho a v dobrém vzpomínat.

*Michaela Šiprová vyučující
2. a 3. ročníku*

PASOVÁNÍ PRVNÁČKŮ

Velkou událostí všech prvňáků je již patnáct let slavnostní akce nazvaná „Pasování prvňáků“.

Letošní slavnostní „Pasování prvňáků“ se konalo 11. listopadu 2015. Této oslavě samozřejmě předcházely různé přípravy, například v pracovních činnostech žáci vyráběli pozvánky pro rodiče, v den konání se připravovalo občerstvení v podobě jednohubek a dalších sladkostí. Slavnost zahájila naše paní ředitelka Mgr. Renata Horáková. Po úvodním přivítání všech hostů, mezi něž patřili rodiče prvňáků, jejich patroni i kamarádi z vyšších ročníků, následovala ukázka vyučování, která se nesla v duchu dobrodružného příběhu O malém Človíčkovi. Spolu s Človíčkem žáci plnili různé úkoly z matematiky, ze čtení i prvouky, které se během dvou měsíců školní docházky naučili. Poté paní ředitelka každého prvňáčka „pasovala“ mečem na žáka naší školy. Každý „popasovaný“ prvňáček dostal pamětní list, látkový batůžek se svým jménem a drobným dárkem. Dále prvňáci svým patronům osobně poděkovali za péči, pomoc při přípravě na vyučování v období prvních dvou měsíců školní docházky a předali jim

sladkou odměnu. Po společném fotografování nadešel čas k zadání posledního úkolu, zaměřeného na spolupráci rodičů, jejich dětí i patronů. Vzájemnými silami měli nakreslit svůj dům a členy své rodiny. Celou akci, snad si mohou dovolit říci, provázela příjemná

atmosféra.

Co dodat na závěr? Doufám, že si slavnostní podvečer všichni přítomní užili.

Marta Křivková vyučující 1. ročníku

ZDRAVÍŠ, ZDRAVÍM, ZDRAVÍME...

Pozdrav je nejjednodušší a nezákladnější projev zdvořilosti. Pozdravit je slušnost, odpovědět povinnost.

Tuto zásadu se snažíme dodržovat i my ve škole a děti ke zdravení neustále vedeme. Připomínáme jim, že nepozdravit je v chování hrubým přestupkem. Pokud na pozdravení zapomenou, řekneme si o něj. Jestliže tuto povinnost děti nedodržují, je jisté, že k tomu nejsou doma dostatečně vedeny a rodiče sami nahlížejí na slušné chování s nezájmem, nebo že pravidla slušného chování sami neznají a často také nedodržují. Někdy ale rodiče pozdraví tak, jak se má, ale zapomenou svým ratolestem připomenout, že pozdravit musí i ony.

Jaká jsou tedy základní pravidla slušného chování u zdravení?

- Zásadou je, že pozdravem nešetříme a že se při pozdravu díváme protějšku do očí.

- Platí pravidlo, že mladší zdraví staršího a muž ženu.

- Zdravíme-li skupinu osob, pozdrav poněkud zvýrazníme a prodloužíme.

Jestliže se zastavíme s někým na ulici, nejdříve pozdravíme a pak hovoříme. Také, chceme-li se někoho na ulici zeptat (na cestu apod.), je nezdravé klást hned otázku, i kdyby začínala zdvořilými slovy "s prominutím", "prosím vás", neboť jako první máme pozdravit.

- Na ulici zdravíme všechny známé, i ty, se kterými jsme se dříve setkali jen náhodně, ale byli nám představeni.

- Pozdrav neopakujeme, jestliže nás ten, kterého jsme před chvílí již zdravili, opět mívá - můžeme se ale usmát nebo pokývnout hlavou (my ve škole dětem říkáme, že nás můžou

klidně pozdravit i vícekrát).

- Zdravíme jen, jestliže víme, že jsme viděni. Pochybujeme-li o tom, raději pozdravíme. Nevadí nám, když jsme se nedočkali odpovědi, protože předpokládáme, že jsme nebyli viděni.

- Stává se také, že potkáme někoho, o kom si myslíme, že ho známe, ale nejsme si jisti. V takovém případě, otálí-li s pozdravem ten, který by měl pozdravit jako první, nezazlívá mu ten druhý jeho výpadek paměti a dá mu mírným pokývnutím hlavy znamení, že se znají. Ten pak jistě pozdraví a vše je v pořádku.

- Je také vhodné pozdrav zdůraznit, chceme-li projevit svoji zřetelnější náklonnost, slovy "přeji vám hezký den" a podobně, zvláště při loučení.

- Při loučení též přidáváme slova "těšilo mne" nebo "rád(a) vás zase uvidím". Výběr slov k pozdravu je přizpůsoben osobě, kterou zdravíme a stejně tak i výraz tváře (uctivý nebo přátelský).

- Nejčastěji říkáme "dobrý den, ráno, večer", "nazdar" nebo mezi přáteli a blízkými "ahoj" (což je pozdrav, který byl dříve považován za příliš pouliční, ale hojně se rozšířil). Není nezdravé u blízkých osob říci i "čau", což se rozšířilo z Itálie nebo jiný kamarádský pozdrav.

- Vejdeme-li do místnosti, vždy zdravíme nahlas, ne jen kývnutím hlavy, totéž platí při odchodu z místnosti.

- Někdy musíme rozhodnout o pozdravu podle situace. Nebudeme zdravit například, vejdeme-li do banky, kde je řada přepážek a úředníků a před nimi lidé, s kterými do kontaktu nepřijdeme, ale pozdravíme na malé poště, kde je jeden úředník a u přepážky několik osob.

- Podřízený má za povinnost pozdravit svého nadřízeného. Stane se však, že podřízený je osobou o hodně starší nebo podřízená je ženou v určitém postavení a to je případ, kdy je taktnější (nikoliv povinné), pozdraví-li nadřízený podřízeného. V případě ženy se rozhoduje hlavně podle jejího služebního zařazení.

- Mladé ženy zdraví ale nadřízeného jako první vždy a bez ohledu na jeho věk. Ani ženu vyššího věku však nezdraví nadřízený jako první, jestliže je zařazena od něj na vzdáleně podřízeném místě.

- Zásadou je, že slušný nadřízený na pozdrav nečeká. Podnik není veřejné prostranství, vztahy jsou zde užší a je proto třeba v různých situacích do volby způsobu zdravení vložit hodně taktu.

- Také všeobecně platí, že dívky a velmi mladé ženy zdraví velmi staré muže jako první.

Co říci na závěr? „*Učit je možno slovy, vychovávat jenom příkladem.*“ Tento citát J. de La Bruyera vystihuje vše. Pokud budeme my dospělí (rodiče, učitelé a celé okolí) lhostejní k chování dětí a dospívajících, nemůžeme čekat, že se jejich vystupování na veřejnosti (ale i doma) změní k lepšímu. Nebojme si o pozdrav říct, připomenout nebo upozornit na něj, když nás procházející nepozdraví, vždyť opakování a připomínání slušného chování je přece matka moudrosti. Rodiče by měli mít na paměti, že jejich děti chování dospělých napodobují. Takže zdravte a buďte dobrým příkladem ve všem, ať to umí do budoucna i vaše děti.

Renata Horáková ředitelka školy

SLOHOVÉ PRÁCE DĚTÍ 4. A 5. ROČNÍKU NA TÉMA ŠKOLA BUDOUČNOSTI A MIKULÁŠ

V budoucnosti by naše škola měla šedo-stříbrnou barvu. Škola by měla velké dveře. Při vstupu by si každý žák zadal svůj kód. Místo šaten by byly skříňky s kódovačem otisků. Eskalátorem bychom vyjeli do prvního patra, kde by byly třídy. Každá třída by byla digitálně označena. Ve třídách by byly otočné židle. Každý žák by měl svou lavici. Místo sešitů by byly notebooky. V přízemí školy by byla velká tělocvična vybavená na různá sportovní utkání. Měla by světelnou výsledkovou tabuli. V podkroví školy by byla velká barevná družina. Byla by plná sedacích vaků, polštářků a stolních her. Vedle družiny by byla sborovna, kde by byla spousta kytěk a velký hnědý gauč. Neměl by tam chybět dlouhý stůl a notebooky.

Naši školu mám rád. Takto by ale mohla vypadat v budoucnosti.

Dominik Herúfek

Budu vám popisovat naši školu, jak by mohla vypadat asi za 300 let.

Když ráno zazvoní žákovi nebo žákyni budík a ten do pěti minut nevstane, postel se nakloní tak, aby žák spadl na zem a vzbudil se. To stejně platí pro paní učitelky.

Všichni školáci ale nepůjdou do školy, protože si sednou na židli, zapnou počítač a přes podobnou aplikaci, jako je dnešní Skype a další, jim budou paní učitelky, které jsou také doma, povídat a vysvětlovat učivo. Pro žáky má takový způsob učení výhodu v tom, že je paní učitelka nemůže fyzicky trestat, i když by to bylo povoleno. Pro paní učitelky to má výhodu v tom, že si žáci nebudou šeptat a rušit v hodině.

Na manuální učení, jako je třeba výtvarná výchova nebo

tělocvik, se teleportují do školy. Teleportéry by byly například u obecního úřadu nebo na Stráži. Zavedla by se povinná docházka do knihovny. V knihovně si na počítačích vyhledají, jakou knížku by chtěli a pak si vezmou speciální brýle, které jim ukážou, kde knížku hledat.

Pak bude škola spíše jen o technice než o psaní perem.

Jiří Hanzlík

Naši školu v budoucnosti si představuji asi tak.

Fasádu školy si představuji měnící každí den jinou barvu

nebo motiv. Čeština i matematika by byly ve vzduchu. Informatika by byla třikrát za týden. Tělocvik by byl na vznášedlech. Výtvarná výchova by byla také třikrát za týden. Přírodověda by byla venku a vlastivěda v cizině. Každý žák by měl jednoho pomocného mimoně. Jednou za týden bychom učily my děti paní učitelky. Myslím, že nás děti by to bavilo, ale paní učitelky asi moc ne.

Nella Zapletalová

Říká se, že škola je základ života. Učíme se číst, psát, počítač, nauku o přírodě, o Zemi a o

Mikuláš

So. Mikuláš na sobě nosí hlavně bílou, červenou a zlatou barvu. Na hlavě má bílé vlasy a bílé vousy. Na obličejí má krásné poměnkové oči, uši, nos, ústa a vždy krásný úsměv.

Jeho postava je velká. Na hlavě má bílou čepici - místru se zlatým křížem a zlatými okraji.

Na sobě má krásný červený pláště se zlatými okraji a zvonítky.

Je celý zlatý. Na rukách má bílé rukavice a v jedné ruce drží biskupskou berlu, která je nahoře zatáčena. Pod pláštěm má bílou

kněžskou sukni, s bílými krajkami dole a nad krajkami má

tenký červený pruh. Přes krk má červený kněžský pás se dvěma zlatými kříži. Na nohách nosí černé nazouvací boty.

Svátek svatého Mikuláše slavíme 6. prosince. Chodí k nám z nebe s andělem a čarlem a rozdává nám dárečky. Zlobiví děti

musí před svatým Mikulášem říct básničku nebo zazpívat písničku, aby si také něco nasloužily. Pak dáváme za okno mýzy

a druhý den ráno máme mýzy plné dárečků a dobrot.

naší vlasti. Zkrátka všechno, co budeme v životě potřebovat. Pro to máme v naší škole podmínky, ale pořád je co zlepšovat. Přála bych si, abychom na některé předměty měli zvlášť vybavenou třídu s pomůckami. Myslím tím počítače, světelnou tabuli, mapy, pomůcky do přírodovědy, pracovní výtvarné výchovy, velkou a vybavenou tělocvičnu, saunu, bazén, posilovnu, hřiště a sportovní areál, učebnu se sluchátky a vybavenou knihovnu. Škola by mohla mít žlutobílou barvu. Víím, že všechno stojí moc úsilí a peněz, ale jednou jsem takovou podobnou školu navštívila a moc se mi líbila. Byl to skvělý zážitek a zkušenost.

Markéta Michnová

Ve škole mých snů bych chtěl, aby náš rozvrh vypadal nějak takhle: pondělí M, INF, TV, M, oběd, VV, INF, úterý ČJ, TV, VL, ČJ, AJ, oběd, středa AJ, PŘ, HV, M, ČT, AJ, oběd, čtvrtek ČJ, M, AJ, TV, VL, M, oběd a poslední pátek INF, INF, ČJ, M, TV, VV.

Tělocvičnu si představuju velkou asi 15×20metrů. Měli bychom 2× tak velkou skříň, než máme teď, dvě trampolíny a po jedné celé straně by byly žebřiny. A ještě by byla ve škole dobrá vybava na florbal. Tím myslím dvě pevné brány, dva obleky pro brankáře a dostatek florbalek zahnutých na levou i na pravou stranu. Každý by měl ve škole půjčený vlastní míček.

Ve třídě pro pátý ročník by bylo 15 jedno-lavic, jedna velká tabule, na kterou se píše fixami,

dataprojektor a v lavici by měl každý tablet s klávesnicí na rychlé vyhledávání různých informací.

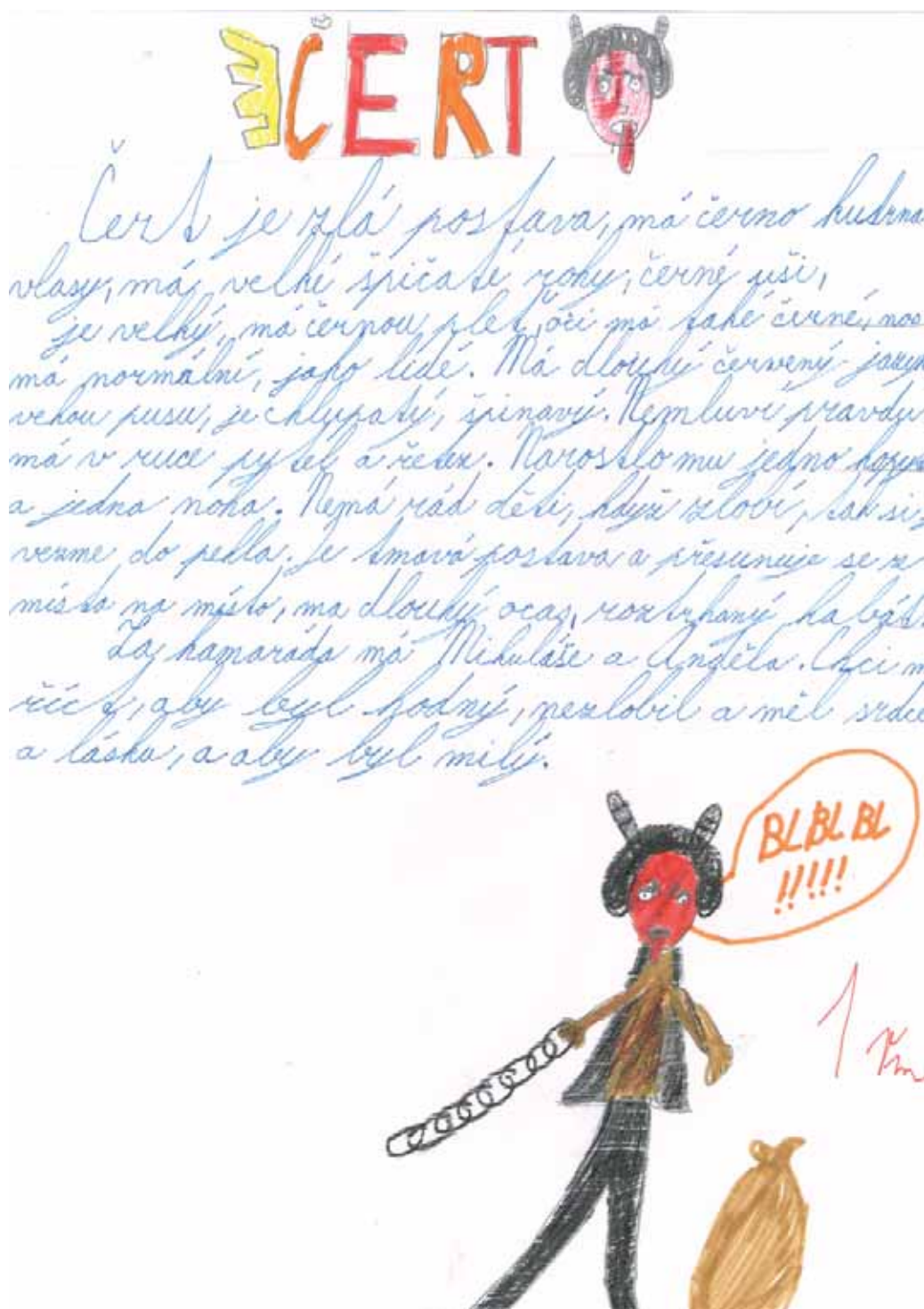
Počítačová místnost by byla velká asi 5×5 metrů. Bylo by tam osm počítačů ASUS, pět notebooků ACER a tři tablety LENOVO na rychlé vyhledávání. Ještě by tam bylo 6 dvou-lavic a malá tabule.

Kdyby tahle škola opravdu existovala, těšil bych se do ní víc než teď.

Tobiáš Sedláček

Chtěl bych vám představit moji školu budoucnosti.

Škola budoucnosti podle mých představ by měla vypadat příjemně, aby do ní děti rady chodily. Měla by být vymalovaná příjemnými barvami. Pro děti by bylo učení spíš zábava a učení by nebylo mučení. Děti by se učily přes počítače. Nemusely by nosit aktovky ani žádné knihy. Pokud by chtěly děti s něčím pomoci, tak by si mohly vybrat vlastního pomocníčka.

Má představa o budoucí škole je zajímavá ale nesplnitelná. Takže raději zůstaneme při staré škole, do které chodím rád.

Tomáš Varmuža

Škola by měla mít duhovou fasádu. Místo střechy by byl krytý bazén s hodně tobogány.

První vyučovací hodina by začínala v devět hodin. Čtyřikrát týdně bychom měli tělesnou výchovu, která by byla rozdělená na holky a kluky. Holky by se učily jezdit na koních a kluci by hráli fotbal nebo vybíjenou. Dvakrát týdně by děti učily paní učitelky. Každý žák by měl jednoho pomocníka. Velká přestávka by trvala dvě hodiny a vyučovací hodina třicet minut. O přestávce bychom mohli chodit, kam bychom chtěli. Jeden den v týdnu bychom do školy nemuseli. Nedostávali bychom domácí úkoly a paní učitelky by nám dávaly samé jedničky. Písemné práce bychom nepsali.

Na vysvědčení bychom nedostávali známky, ale za odměnu balíček sladkostí. Takhle bych si představovala mou školu snů.

Anna Zborovská

Přemýšlely jste někdy o tom, jak by mohla vypadat naše škola za dva tisíce let? Já ano, a tak vám moji představu popíšu.

Na naší škole by byly módou super hrdinské oblečky a vysoké boty strakaté barvy, v módě by byla také nějaká módní jména, například Zakatan, Zandatán, Žezule, Tramfule nebo také Jack Záplatač. Některá jména z naší doby by se tam taky ještě používala, a všechna tato jména by byla dokonce módou například David, Dominik, Tomáš, Jiří nebo dokonce i Tobiáš.

Naše škola by byla velmi

módní, v tělocvičně by byly létající skateboardy a místo zdi nerozbitné sklo, vytvořené spálením slonokánovy kůže. Škola by měla všechny zdi skleněné a místo podlahy by byla voda. Nám by to ale nevadilo, protože by bylo všechno vznášející.

Slovník by měl seznam úplně jiných slov, například slonokán - to je vývoj slona kříženého s kánětem, který umí létat. Nebo hroznokán - to je krokodýl, který se přejezdil hroznů, zneprůstředněl a zřítověl. To jsou slova, která by vznikla za dva tisíce let.

Vyučování by mělo úplně jiný smysl. Aby paní učitelky konečně stíhaly vyučování, koupily by si elektrické motorčky, ale to by jim vůbec nepomohlo. Místo

tabule by bylo na zdi 15D kino a místo lavic létající koberce.

Škola by byla v budoucnosti super, ale stačí mi tato doba.

David Hošek

Naši školu v budoucnosti si představuju z venku krásně duhovou s velkými barevnými okny, aby bylo vidět krásné okolí školy. Na jedné polovině je bohatá bylinková zahrádka a velké hřiště, kde bychom si chodili hrát vybíjenou, fotbal a různé hry. Z druhé strany je velký park, kde jsou vysázené velké stromy a spousta keřů.

Ve škole máme veliké kino. Při vyučování používáme magnetická pera a tu nejmodernější techniku. Paní učitelky nám nedávají žádné domácí úkoly, nepíšeme tolik

Mela Zalovská
 Můj černý má velmi spicaté rohy,
 spicaté uši a husté vousy. Jeho zelené oči
 jsou strašidelné. Místo kůže je vidět sval,
 jako mají zvířata. Má dlouhé nohy s jedním
 kopítem a dlouhý ocas. Nosí velmi špinavou
 košili i vestu, roztržené černé kalhoty a v ruce
 drží velký pytel s řetězem. Můj černý sbránil
 mě a říká: „Budličky, budličky! Z domu řetězem
 hlasitě rachotí. Do červeného pytle sbírá děti, které
 hodně slatí, nechtějí poslouchat a učit se. Proto se
 snažím být hodná a poslušná, aby mě neodnesl. Ale
 i tak se černá pyčku bojím.“

testů ani písemek. V hodině bych mohla sedět na noze, aniž bych musela dělat dřepy. Každý den máme povídací hodinu. Když je krásné počasí, chodíme se učit ven do parku. Tyhle hodiny by se mi moc líbily. Často bychom jezdili na výlety. Ve škole by byla velká tělocvična, knihovna a jídelna. Na chodbě by byly na stěně nalepené obrázky zvířat celé země. Schodiště by bylo jezdicí. Ve sklepě by bylo velké červené peklo, kde by bylo hodně teplo a nemuseli bychom na zimu topit.

Do téhle školy bych chodila ráda, protože je v ní legrace. Děti si pomáhají a jsou k sobě hodné. Tato škola bude pěkná z venku i zevnitř pořád, i když tam budou chodit naše děti.

Kateřina Rabušicová

Naši školu v budoucnosti si představuji asi takhle:

Naše škola bude jednou tak velká a bude mít modrou fasádu. Bude to škola pěti tříd. V první třídě budou na stěnách vyvěšené pohádkové postavičky, jako třeba krteček. Bude barevně vyzdobená různými barvami. Ve druhé třídě

budou na nástěnce vyvěšené školní práce, které druháci vypracovali. Ve třetí třídě budou různé stolní hry, aby se třetíci nenudili. Ve čtvrté třídě budou umístěny hudební nástroje, bude to třída hudební. V páté třídě bude mít každý žák k dispozici tablet nebo počítač. Ve třídě bude také umístěný školní rozhlas s rádiem, které bude moci ovládat každý měsíc jiný žák této třídy.

Takhle bych si představoval naši školu v budoucnosti.

Michal Jan Knápek

Škola, do které chodím, se mi líbí, ale kdyby to měla být škola mých nereálných snů, představovala bych si ji přece jenom jinak.

Budova by měla duhovou fasádu. Do školy by se chodilo jen tři dny - pondělí, úterý, středa a čtvrtek, pátky by byly dobrovolné.

Ve škole by se hrály především hry zaměřené na hlavní předměty. Podle mě, by se více zpívalo. V tělesné výchově bychom byli rozdělení na holky a kluky. Holky by se učily jezdit na koních a

kluci by hráli fotbal nebo florbal. Zkrátka co by je bavilo. Ve vyučování bychom mohli jíst. Prostory by byly prostě obří. Měli bychom obří tělocvičnu a jízdárnu. Na oběd by si každé dítě řeklo své přání. V informatice bychom mohli cokoliv tvořit a paní ředitelka by tam nebyla. Jen by nás mohla občas kontrolovat. Mohla by si posedět v ředitelně, dát si kafičko a také něco na zub. O přestávkách bychom mohli chodit, kam bychom chtěli. Trvali by totiž dvě hodiny. Místo českého jazyka a matematiky bychom se učili převážně o životě.

Nejdůležitější věcí by bylo, aby si s námi paní učitelky v pohodě povídaly. Ve škole by panovala pohoda a radostná a pohodová atmosféra. Jako je tady u nás ve škole. Myslím si, že v naší škole je to docela podobné jako ve škole mých snů. Jen kdybychom nedostávali domácí úlohy.

Vím, že školu snů si můžu představovat, ale naše škola ve Vrbici je svým duchem podobná jako škola snů. Děkuji za ni.

Julie Veverková

FOTBALOVÝ KLUB VRBICE

VÝSLEDKY MISTROVSKÝCH ZÁPASŮ:

Kostice - Vrbice 0:3 kontumačně
Vrbice - Přibice 1:3 (1:1) Kamil Kadlec
Valtice - Vrbice 2:0 (1:0)
Vrbice - Novosedly 8:0 (4:0) Petr Němec 4, Michael Kocourek 2, Lukáš Horák, Kamil Kadlec
Velké Bílovice - Vrbice 0:0
Vrbice - Moravská Nová Ves 2:1 (1:0)
 (Kamil Kadlec, Petr Němec)
Vrbice - Velké Němčice 1:3 (0:1) Kamil Kadlec
Moravská Nová Ves - Vrbice 3:2 (1:1) Zbyněk Gehr 2
Vrbice - Šitbořice 3:2 (3:1)
 Stanislav Herzán, Jiří Kubík, Michal Petrásek
Břeží - Vrbice 3:2 (2:2) Petr Němec-pen., Kamil Kadlec
Vrbice - Zaječí 1:1 (1:1) Zbyněk Gehr
Hustopeče - Vrbice 1:0 (0:0)
Vrbice - Char. Nová Ves 2:2 (0:1) Petr Němec, Jiří Kubík
Hrušky - Vrbice 2:1 (1:1) vlastní
Vrbice - Kostice 2:3 (2:3) Petr Němec-pen., Kamil Kadlec

PODZIMNÍ ČÁST SEZÓNY

2015-2016

VÝBOR FK VRBICE
 1959 ZVE VŠECHNY
 ČLENY NA VALNOU
 HROMADU V NEDĚLI
 10. LEDNA 2016 VE
 14.00 HODIN V PŘÍSÁLÍ
 KULTURNÍHO DOMU

MUŽI:

Letošní podzimní část se nám vůbec nepovedla. Takový kádr, jaký jsme měli připravený na letošní sezónu, jsme ještě neměli. Ovšem výsledkově, ale i herně zůstalo mužstvo hodně za očekáváním. Nikdo nás v odehraných zápasech výrazně nepřehrával, ale minimálně v polovině utkání jsme se vlastně porazili sami. Buď malým důrazem před brankou soupeře, a tím neproměňováním šancí, nebo jsme soupeře postavili na nohy vlastními brankami. Samostatnou kapitolou je velká nedisciplinovanost a z toho plynoucí vyloučení. Celkem hráči dostali čtyři červené karty a většinou za slovní urážky rozhodčího nebo za klukoviny. První červenou dostal Petr Němec (dostal stop na dva zápasy), pak následoval Laďa Mikulica (stop na čtyři zápasy). Kritiku rozhodčího si neodpustil ani Michal Herůfek

(stop na dva zápasy) a posledním byl David Mikulica. Ten sice nedostal červenou kartu, ale za slovní urážku rozhodčího po ukončení zápasu doma s Kosticemi si vysloužil stop na tři zápasy. Takové množství červených karet za půl sezóny nepamatují, a to jsem ve fotbale nějaký ten pátek. Myslím, že je to jedna z hlavních příčin nezdaru v podzimní části. V podstatě všichni chtěli rozhodčím „kecat“ do pískání, ale zapomněli na to nejdůležitější. Že jsou tam proto, aby hráli fotbal a dělali fanouškům radost ze hry a z vítězství. Já vím, že rozhodčí někdy nepískají, jak mají, ale hráči mají hrát a ne se věnovat jiným činnostem.

Po podzimní části muži skončili na 13 místě s dvanácti body a se skóre 26:25. Ale není třeba zoufat. Je potřeba se dát přes zimu dohromady, pořádně potrénovat a soutěž zachránit. Není to neřešitelné. Základní podmínkou proto je,

aby nikdo z kádru neskončil a všichni se pokusili napravit hodně nepovedenou podzimní část. Až po té si můžeme všichni zainteresovaní sednout a rozhodnout, co dál. Čeká nás s největší pravděpodobností generační výměna a ta asi nebude jednoduchá. Bude těžké navázat na léta, kdy muži prakticky od r. 2009 stále vyhrávali a ve dvou ročnících okresní přeboru hráli na naše poměry nadprůměrný fotbal. Ale všechno jednou končí, tak na to musíme být připraveni a adekvátně reagovat.

Nejlepšími střelci jsou se sedmi brankami Petr Němec a se šesti brankami Kamil Kadlec.

Příprava na jarní část soutěže začne v lednu. V rámci přípravy proběhne koncem února soustředění v Boskovicích a pár přípravných zápasů. Ještě před tím je připraven tradiční florbalový turnaj, který se odehraje 29. 12. 2014 v tělocvičně v Kobylí.

MLÁDEŽNICKÉ TÝMY:

V mládežnických týmech jsme v dorostu, starších a mladších žáků spojili síly se sousedním Kobylím.

DOROSTU se moc nedařilo a v tabulce okresního přeboru s deseti účastníky je zatím na posledním místě se ziskem 4 bodů. Nejlepším střelcem je David Kunč s 5-ti brankami.

Jiná situace je ve společném družstvu **STARŠÍCH ŽÁKŮ**. Ti si vedou výborně a po podzimní části jsou na třetím místě se

ziskem 19-ti bodů a se skóre 67:9. Nejlepšími střelci jsou Petr Coufal se 17-ti brankami a Jan Zálešák se 13-ti brankami.

U **MLADŠÍCH ŽÁKŮ** se ve společném mužstvu odrazila nepravidelná docházka hráčů. Mladší žáci jsou po podzimní části na pátém místě s devíti body a se skóre 28:28. Nejlepšími střelci jsou Jindřich Kobza s 10-ti brankami a David Cvingráf se 7-mi brankami.

V letošním roce jsme opět přihlásili i **STARŠÍ PŘÍPRAVKU**

ročníků 2005 a 2006. Kluci si vedli střídavě oblačno, třikrát vyhráli a třikrát prohráli. Nejlepším střelcem starší přípravky je Adam Kolář s 10-ti vstřelenými góly.

V soutěžích OFS Břeclav máme i **MLADŠÍ PŘÍPRAVKU**, roč. 2007 a mladší. Mladší přípravka zatím nezáří jako v loňské sezóně, ale všechno chce čas a jednou se na ně budeme chodit určitě dívat, jak dobře válí fotbal. Nejlepším střelcem je Matouš Knápek se 4-mi vstřelenými góly.

Všem, kteří se podílí na přípravě mužstev, děkuji a věřím, že v této záslužné a časově náročné činnosti budou nadále pokračovat.

Děkuji také všem sponzorům za jejich přízeň našemu

klubu a věřím, že nás budou podporovat i nadále.

Do letošní ankety „Fotbalista roku“ v rámci OFS Břeclav jsme poslali své návrhy. V příštích týdnech uvidíme, jestli budou akceptovány. O vyhlášení budeme

informovat prostřednictvím s dalšího čísla zpravodaje a na našich internetových stránkách. Na těch jsou všechny výsledky a komentáře k jednotlivým utkáním našich mužstev (www.fkvrbice1959.cz).

Milan Herůfek

KULTURNÍ AKCE

26. 12. 2015

Vánoční koncert v kostele sv. Jiljí

27. 12. 2015

Žehnání mladých vín

16. 1. 2016

Ples v prvorepublikovém stylu

13. 2. 2016

Rodičovský ples

21. 2. 2015

Dětský maškarní ples

19. 3. 2016

Výstava vín

26. 3. 2016

Velikonoční zábava

EVIDENCE OBYVATEL

K.1.1.2015 1083 OBYVATEL

K 1. 12. 2015 1087 OBYVATEL

PŘÍSTĚHOVANÍ 13 OSOB

ODSTĚHOVANÍ 12 OSOB

NAROZENÍ 9 DĚTÍ

ÚMRTÍ 6 OSOB

MNOHO DALŠÍCH INFORMACÍ ZDE:

Obec Vrbice	www.vrbice.cz
Mateřská škola	www.msvrbice.cz
Základní škola	www.zsvrbice.cz
Knihovna	knihovna.vrbice.cz
Vinaři Vrbice	www.vinarivrbice.cz
Kamínek	www.kaminek.unas.cz
Farnost Vrbice	www.farnostvrbice.unas.cz

DALŠÍ ČÍSLO ZPRAVODAJE VYJDE
V DUBNU 2016.

spolek OKOLO LUŽE
a Obec Vrbice pořádají

PLES

ve stylu 1. republiky

v sobotu 16. ledna 2016
v sále kulturního domu na Vrbici

k tanci a poslechu hraje
MELODY GENTLEMAN
z Lednice

moderuje Petra Eliášová

začátek ve 20 hodin
vstupné 150 Kč
dobové oblečení vítáno
doprovodný program
tombola

Obec Vrbice & VINAŘI VRBICE
Vás srdečně zvou na tradiční

ŽEHNÁNÍ MLADÝCH VÍN

27. prosince 2015 v 18 hodin
v kulturním domě na Vrbici

Přijďte si zazpívat s Mužáky z Vrbice
a Cimbálovou muzikou LAŠÁR a ochutnat mladé víno

Akci podporuje Vinařský fond *Vstupné dobrovolné nebo mladé víno*

HODY A DĚTSKÉ HODKY 2015

Zarážení hory

VŘSR - Velké říjnové setkání rodin

Předadventní koncert Kamínku - Šutřici

Předadventní koncert Kamínku

Rozsvěcení vánočního stromu - vystoupení MŠ

Rozsvěcení vánočního stromu - vystoupení ZŠ

Česko zpívá koledy

Česko zpívá koledy

Vrbecký zpravodaj - vydává obec Vrbice, registrační číslo 370011199. Neprošlo jazykovou úpravou.

REDAKČNÍ RADA: Bohumila Bařinová, Markéta Bezděková, Klára Beranová,
Mgr. Renata Horáková, Jana Kadlecová, Martina Mikulicová, Mgr. Miluše Zálešáková